

קריסטן אשלי

נוסקת

"קריסטן אשלי היא סוכרת של רבי מכר רבים.
היא כותבת על נשים אמיתיות שמוצאות את כוחן דווקא ולמול
האתגר הקשה מכולם – האהבה."
הוצאת אנהובת

קריסטן אשלי

נוסקת

מאנגלית: ירדן אור ודפנה לוי

לרכישת הספר לחצי כאן

לרכישת מארז 'נוסקת'+ 'הצוואה' לחצי כאן

קריסטן אשלי
נוסקת

Kristen Ashley
Soaring

עורכות ראשיות: גלי אבני-גילאור
ורד רווה-שמואל
עורכות: ענבל כהן-זיליאני ודפנה לוי
עורכת לשונית: שפרה רווה

עיצוב עטיפה: חן יאקה-שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג
עימוד: גרינהויז – הרצליה

Copyright © 2014 by Kristen Ashley

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני או אחר (לרבות צילום, הקלטה, אינטרנט ודואר אלקטרוני), כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2019 כל הזכויות שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.
www.ahavot.com

נדפס בישראל, תשע"ט
© 2019 כל הזכויות שמורות

מסת"ב: 978-965-7648-98-8
Printed in Israel 2017

All rights reserved

פרולוג

להתחיל מחדש

עמדתי במרכז החדר העצום. מבעד לקיר החלונות הגבוהים נשקף נוף אפור של האוקיינוס האטלנטי מקציף אל מול צוקי הסלע. הרהיטים שלי ניצבו – ברובם – במקום שבו רציתי, ואת יתרת החלל מילאו ערימות גבוהות של ארגזים.

הבאתי יותר מדיי דברים.

הייתי צריכה למיין לפני האריזה. לדלל. לזרוק דברים.

להתחיל מחדש.

זה מה שאני צריכה.

זו הסיבה שבגללה אני כאן.

כדי להתחיל מחדש.

הבעיה היתה שכדי לעשות זאת היה עליי לחזור אחורה ולתקן

שגיאות מהעבר.

ממש כאילו שיכולתי להגשים מתוך מחשבותיי את השגיאה

הגדולה מכולן, שמעתי לפתע את פעמון הדלת מצלצל.

כשקנתי את הבית בשלט־רחוק, והסתמכתי על תצלומים בלבד;

ברור שלא יכולתי לשמוע את הפעמון. וכששמעתי אותו באותו רגע,

הופתעתי לגלות שהוא מהמם ואלגנטי כמו שאר הבית. פעמונים

עדינים שהצטלצלו במתיקות עדינה בחלל ועוצבו ביד אמן כדי

להשתלב בדיוק במקום הזה.

הסתכלתי לעבר הדלת המעוטרת קשת של זכוכית ויטראז' מקסימה, בדיוק כשנשמעו בה חבטות עזות ולגמרי לא מתוקות, שהגיעו בעקבות הצלצול. מבעד לצבעי כחול, סגול וורוד של זכוכית הוויטראז' ראיתי צלילית בלבד, ובכל זאת ידעתי של מי היא. את קווי המתאר של הגוף הזה יכולתי לזהות בכל מקום.

"אמיליה! תפתחי את הדלת המזוינת!"

זהו זה. קונראד.

כועס.

כועס מאוד, למען האמת.

כבר שנים שהוא כועס.

מיהרתי לדלת, מכמה סיבות:

האחת – הוא המשיך לחבוט בה, ואני אהבתי אותה. היא נבנתה במיוחד כדי להתאים לבית. לא רציתי שיגרום לה נזק. וידעתי שהוא כועס מספיק כדי להמשיך לחבוט בה, ובהחלט ייתכן שחבטות בעוצמה כזאת יגרמו לה נזק.

הסיבה השנייה היתה שלא רציתי לגרום לו להמתין. הוא ממילא כעס, ולא רציתי להכעיס אותו עוד יותר. אם כי זה בכלל לא נראה לי אפשרי. שנים ניסיתי לצלול למעמקי זעמו, עד שגיליתי כי מדובר בתהום אינסופית.

הסיבה השלישית היתה העובדה, שהיתה לו זכות לכעוס, ואני לא רציתי לעשות משהו שיתמוך בזכות הזו עוד יותר.

הגעתי לדלת, פתחתי את המנעול ואת הדלת והרמתי את המבט אל בעלי לשעבר.

אלוהים. כזה יפה. כל כך...יפה.

לכי נרעד.

"את פאקינג עשית את זה," הוא נבח בעיניים מצומצמות כמו שני חרקי ירי. זעמו היה כה ניכר, כה מוחשי, עד שיכולתי לטעום אותו. וזה טעם שהכרתי היטב. הוא היה חריף וצרב את לשוני. שנאתי אותו, אבל מתישהו לאורך הדרך התמכרתי לו.

"קון," לחשתי.

"לא יכולת להניח לדברים כמות שהם," הוא ירק את המילים.

"בבקשה, רק..."

"אנחנו בסדר. הכול אצלנו טוב. סוף כל סוף אנחנו רחוקים ממך ומאושרים, ואת..." הוא הניד את ראשו בזעם. "פאק, את..." הוא שאף נשימה ענקית ושאג, "חייבת להופיע ולחרכן הכול!"
אה, כן. מאוד כועס.

"זאת לא הכוונה שלי, קון," עניתי בנימה מרגיעה. "אני יודעת שלא תאמין, אבל..."

"את יודעת שאני לא אאמין?" הוא שאג. "את יודעת? זין עלייך, ברור שאת יודעת, חתיכת זונה! ברור שאת יודעת!"
הרמתי את ידי במחווה מרגיעה. "באמת. תן לי זמן. אני מבטיחה..."

"את מבטיחה?" הוא רעם. "את? הבטחה שלך? איזה בדיחה מזוינת!"

"אם תיתן לי זמן, קון... ניסיתי שוב, חרש.

השתתקתי, כשהוא רכן אליי והתקרב.

"זמן? חתיכת זונה מזוינת מטומטמת! כולך מלאה חרא! זמן? אני לא נותן לך זמן. כלום אני לא נותן לך. אמיליה, אם תחרבני את זה שוב – לי, לאשתי, לילדים שלי – את תשלמי על זה. את שומעת אותי? אני אדאג שתשלמי על זה!"

פתחתי את הפה כדי להגיד משהו. משהו ביחס לעובדה שהם לא הילדים שלו, הם הילדים שלנו.

אבל עוד לפני שהספקתי להוציא הגה, שמעתי קול עמוק תובע, "תתרחק ממנה. עכשיו."

קונראד הסתובב בחדות לאחור.

אני הסתכלתי מאחוריו, והעולם עצר מלכת.

כי מטר וחצי מאחורי קונראד עמד על שביל הגישה שלי גבר גבוה ושרירי, עם שיער כהה גזוז ועם העיניים הכחולות הכי יפות שראיתי מימי.

העיניים האלה היו נעוצות בקונראד. והן זעמו.

אבל אני לא התמקדתי בזה.

התמקדתי בו.

מכנסי דגמ"ח כחולים, שנתלו על מותניים צרים, כיסו רגליים ארוכות וירכיים חזקות בעליל. טישירט כחולה תואמת, שהיתה צמודה לחזהו הרחב ולשרירי זרועותיו התפוחים. טישירט שבצד הלב התנוסס עליה סמל צלב מוכר עם ראשי התיבות MFD באמצע, והמילים 'אש' למעלה ו'הצלה' למטה. לסתו המרשימה היתה מכוסה זיפים שהחלו להאפיר, שתאמו את שעריו הקצוץ.

והעיניים האלה. העיניים האלה שכעסו עכשיו, אבל הספיק לי מבט אחד כדי לדעת שהן יכולות להיות המון דברים שונים. הן יכולות להיות חמות. הן יכולות לצחוק. הן יכולות להיות מתוסכלות. הן עלולות להיות קצרות-רוח. הן יכולות להיות נחושות. הן יכולות להיות מאושרות.

הן יכולות להתלהט.

ובמבט האחד, הראשון הזה, ידעתי שאני רוצה לראות את העיניים האלה בכל דרך וצורה שהן יכולות להיות.

כן, רצייתי את זה, ורצייתי גם יותר מזה.

רצייתי לגרום לו להרגיש את כל מה שהעיניים האלה מסוגלות לשדר לי. רצייתי לגרום לו אושר. רצייתי לגרום לו לצחוק. אפילו רצייתי להרגיז אותו.

אבל גיליתי שבאותו רגע אני רוצה יותר מכול לגרום לעיניים הכחולות היפות האלה להתלהט – בשלל דרכים.

כן, זה מה שעבר לי בראש כשעמדתי בבית החדש שלי ורבתני עם אהבת חיי, בעלי לשעבר, האיש שאיבדתי, האיש שלא חשבתי שאוכל להתגבר עליו, אף כי ידעתי שעליי למצוא דרך לעשות זאת – בשבילו, אבל בעיקר בשביל ילדינו.

רצייתי את כל זה מהגבר הזר הזה.

ורצייתי את זה עכשיו.

"מי אתה לעזאזל?" שאל קונראד בזעם וניער אותי ממחשבותיי.

"אני גבר שלא אוהב לראות גבר אחר שואג על אישה, מאיים עליה ומנבל את הפה. ועכשיו, אמרתי לך להתרחק," השיב הזר.

"זה לא עניינך," הודיע לו קונראד.

"לצערי אתה טועה. כשגבר רואה גבר אחר עושה מה שהרגע

ראיתי אותך עושה, זה כן ענייני. " הוא אפילו לא עצר לפני שהוסיף ואמר, "אני חוזר שוב, תתרחק."

קונראד הסתובב אליי. "את מכירה את האידיוט הזה?"

לפני שהספקתי להשיב, קונראד כבר לא עמד על סף ביתי. הוא אפילו לא היה כבר על השביל אל דלת הכניסה, אלא כמה צעדים הלאה בחצר הקדמית, כשהזר, שעכשיו עמד בגבו אליי, חוצץ בינו לביני, ניצב בפתח הבית.

ראיתי אותו זז, אין מצב שלא. ובכל זאת זה קרה כל כך מהר, עד שכמעט נדמה שלא ראיתי את זה מתרחש.

אבל זה קרה, והוא ניצב שם, הזר הזה, חוצץ בלי ידיעתו ביני לבין השגיאה החמורה ביותר של חיי.

מגן עליי.

זה מעולם לא קרה לי. אפילו לא פעם אחת בארבעים ושבע שנות חיי.

לא ידעתי אם זה נכון ליהנות מזה, רק ידעתי שזה נעים לי. אוקיי, כן.

בהחלט, מאה אחוז כן.

לא הכרתי אותו, אבל ידעתי שאני רוצה הכול מהגבר הזה.

"לך לאנשהו, תירגע," הורה הזר. "אם אתה מכיר את האישה הזאת ויש לך מה לומר לה, תעשה את זה הרבה יותר ברוגע ועם הרבה יותר כבוד. ברור?"

הסתכלתי מעבר לגבו (מה שלא היה קל – הטישירט דבקה לכתפיו ולשריריו והמראה היה נעים לעין), וראיתי כי קונראד רותח עוד יותר אחרי שהאיש דחק אותו אל החצר.

אבל קונראד לא היה טיפש. הוא היה גבוה ורזה והקפיד לשמור על כושר. אלא שמול הגבר הזה לא היה לו סיכוי והוא ידע את זה.

"ברור שאתה לא מכיר אותה," הוא ירק.

"אני לא צריך להכיר אותה כדי לדעת שאף פעם אין סיבה להתייחס ככה אל אישה," השיב הזר. הוא המתין חלקיק שנייה לפני שהמשיך, "אתה עדיין עומד שם."

קונראד הזעיף אליו פנים ואחר כך הפנה אליי את מבטו הכועס.
 "זה לא נגמר."

הזר זז, רכן סנטימטרים בודדים קדימה, וקונראד שב מיד להתמקד בו, ובצדק. בצדק – כי גם אם ראיתי את ההתרחשות רק מאחור, היה לי ברור שהסנטימטרים הבודדים הללו היו סנטימטרים מאיימים.

הוא לטש בזר עיניים לשנייה – ואחר כך הסתובב והלך לכביש הגישה שבו החנה את מכונית היוקון שלו.

עמדתי וצפיתי.

הזר עמד וצפה.

ורק אחרי שקונראד נכנס למכוניתו, יצא במהירות רבה מדיי מכביש הגישה בהילוך אחורי וזינק לדרכו במהירות מופרזת עוד יותר, רק אז הסתובב הזר לעברי.

הסתכלתי בעיניו והבנתי שלא דמיינתי את מה שראיתי לפני רגעים ספורים.

אלה העיניים היפות ביותר שראיתי מימי.

"את בסדר?" הוא שאל.

התשובה הכנה לכך היתה לא. כבר שנים שאני לא בסדר. עשרות שנים. אולי כל חיי.

"כן," ענית.

עיניו נעו על פניי. התחושה היתה נעימה ובה־בעת מערערת. אבל לפני שהספקתי לברר לעצמי איך ייתכן להרגיש את שתי התחושות יחד, הוא שלח לעברי את ידו. "מיקי דונובן."

הבטתי בידו, וכדי לא להיראות חסרת נימוס לא התמקדתי בה כפי שרציתי. האצבעות החזקות, הציפורניים הגוזזות, החספוס, הכוח, הביטחון.

במקום זה אחזתי בידו, הרמתי את עיניי, הסתכלתי בעיניו ואמרתי, "אמיליה מוס... כלומר הת'וואיי."

אצבעותיו, שאחזו באצבעותיי, היו חמימות וחזקות ונעימות, ואז הוא הירפה ושאל כאילו הוא מוודא, "אמיליה הת'וואיי?"

"כן, אני, טוב... הייתי אמיליה מוס. לא מזמן חזרתי לשם נעוריי.

זה היה האקס שלי. החוויתי בראשי לעבר שביל הגישה והמשכתי בהיסוס, "יש לנו...עבר סוער למדיי."

הוא הנהן פעם אחת בקצרה, כאילו מבין, בלי לעשות מזה עניין או להוסיף שאלות, דבר שגרם לי תחושת הקלה והגביר עוד יותר את חיבתי למיקי דונובן הזה.

"אני ממש מצטערת שהיית צריך להתערב בסיפור הזה," אמרתי. "אין בעיה," הוא ענה, הניד בראשו ונופף בידו. "הייתי עושה את זה בכל מצב, אבל," הוא הבזיק חיוך מושך במיוחד, חיוך מתגרה קצת, שהעיר לי פרפרים בבטן, "אני השכן שלך."

הוא סובב את פלג גופו העליון והחווה בזרוע ארוכה אל הרחוב, מצביע לעבר בית נאה אם כי מעט ישן, בן קומה אחת, שקירותיו החיצוניים מכוסים רעפים אפורים ומסגרות עץ צבועות בלבן־רענן מעטרות את חלונותיו, את מרזביו ואת דלת הכניסה שלו.

שלה רגשות הציפו אותי, כשבהיתי בבית שלו, הבית שמעבר לרחוב. העזים שבהם היו התעלות ואימה.

הוא שב והסתובב אליי. "אנחנו חייבים לדאוג לשכנים שלנו." הסכמתי איתו, אבל באותו רגע – ובאיחור־מה – חשתי בעיקר מבוכה בגלל הסצנה האחרונה. עד כדי כך שלראשונה מזה שנים הרגשתי חום בלחיי.

הסתכלתי אל כתפו ומלמלתי, "זה נכון. אבל אעשה כמיטב יכולתי כדי שלא תצטרך לדאוג לי שוב."

"אמיליה."

מבוהלת־משהו מהרוך, שבו ביטא בקולו הקטיפתי העמוק והמחוספס את שמי ומהתגובה הקיצונית שלי אליו, מיהרתי להביט בעיניו.

"אני גרוש," הוא הכריז בישרות בוטה. "דברים קורים. לפעמים זה לא נעים. אני מבין את זה. גם אני מקווה שלא אצטרך לעשות את זה שוב, בעיקר כי אני לא רוצה שזה יקרה לך שוב. אבל אם כן, ולא תוכלי להתמודד עם זה, אני ממש ממול. ואני לא מציע רק כדי להציע, אלה לא סתם דיבורים. אני מתכוון לכל מילה. מה שקרה בינך לבין הבחור הזה שייך לעבר. עכשיו זה הבית שלך, ובית אמור להיות מקום

בטוח. וגם אילולא היית בבית שלך, הוא צריך לכבד אותך. את תעמדי על זה, ואם הוא לא יסכים, אני אהיה שם כדי לגרום לו להסכים או כדי לעצור אותו. ואני מתכוון לכל מילה."

הוא לא שיקר. הוא התכוון לדברים. ידעתי, לפי המבט בעיניו. הוא היה איש נחמד. הוא היה שכן טוב. הוא האמין שיש להפגין כבוד כלפי נשים. הוא היה מסוג הגברים, שאם יתעורר הצורך – הם יתערבו ויעשו כמיטב יכולתם כדי לוודא שכך יהיה.

הוא גם לא הכיר אותי. לו הכיר, לו ידע מה עשיתי, יכול להיות שהיה פחות נלהב להאמין בכך.

זה היה הרגע, שבו ידעתי כי הוא לא יכיר אותי. הייתי יכולה להיות שכנה נחמדה. טובה. אילו היה לו כלב כשהיה יוצא לחופשה, הייתי שומרת עליו. הייתי עושה כמיטב יכולתי לשמור שהגרוש שלי לא יקלל אותי על מפתן דלתי ויפריע לשכנים. הייתי שומרת על החצר שלי מטופחת. מניחה בחוץ קישוטי חג יפים, אבל לא מוגזמים. לא הייתי מנגנת מוסיקה חזקה. הייתי מנופפת לשלום אם היה עובר דרכי או מכסח את הדשא. ואם היה צריך כוס סוכר, הייתי זאת שהוא פונה אליה. אבל פרט לכך, הוא לא יכיר אותי.

הוא אינו זקוק לי בחייו.

אני עצמי לא אהבתי את העובדה שאני חלק מחיי.

אלא שאני לא מסוגלת לברוח מעצמי.

"אני לא יודעת מה לומר," אמרתי לו. "רק להודות לך, שוב."

הוא שוב חיך אליי חיוך מהיר, ששוב הפך לי את הבטן, ואז הסתכל אל הבית שמאחוריי.

"את צריכה עזרה עם משהו?" הוא הציע.

הייתי צריכה. בהחלט. לפניי היו שעות של פריקת ארגזים, של ניקוי, של סידור, של ארגון, של תלייה ושל הזזת רהיטים. ואם לא די בכך, היו לי שתי ידיים די שמאליות. אני אולי יודעת להשתמש במברג, אבל מספר ניסיונות לתפעל מקדחה הסתיימו בבושת פנים.

כשגרתי בלָה־הוֹיָה, אחרי שקונראד עזב אותי, היה לי איש תחזוקה. היו לי גם שירותי גינון וניקיון. והיתה לי אפילו בחורה, שכדי להרוויח עוד קצת כסף ללימודים עשתה בשבילי סידורים כמו קניות מזון

ואיסוף בגדים מניקוי יבש. הדבר היחיד שעשיתי בעצמי היה תשלום החשבונות.

עכשיו לא היה לי דבר מכל אלה.

הייתי רק אני, מתחילה מחדש.

הייתי רק אני, היוצרת 'אני' חדשה.

לא חשבתי שמיקי מעוניין לשמוע משהו מזה, וגם ככה הוא כבר היה מספיק נחמד בעצם זה שבא והתערב כשקונראד שאג עליי, ולכן החלטתי לא לבקש את עזרתו בפריקת ארגזים ובתליית תמונות.

"אני מסתדרת", אמרתי לו.

היה ברור שהוא לא מאמין לי, והוא לא טרח להסתיר זאת. זה היה ממש כתוב לו על המצח, ובעיניים.

הוא לא טעה.

המשכתי לשתוק ולא שיניתי גרסה. זה היה חלק משמירת עצמי לעצמי. בהיותו בחור נחמד, שמתערב לטובת אישה שבכר אחר צועק עליה, לא הגיע לו שהבלגן שעשיתי מחיי ידבק בו בשום צורה ואופן. והתכוונתי לוודא שזה לא יקרה.

"אם תצטרכי, את יודעת איפה אני גר", הוא ענה.

הנהנתי. "תודה. מאוד מתחשב מצדך."

ושבו זכיתי לחיוך. כשראיתי אותו, כשהרגשתי אותו, תהיתי מה ארגיש אם יחייך אליי חיוך אישי אמיתי.

"ברוכה הבאה לשכונה, אמיליה", הוא אמר בשקט.

הכרחתי את עצמי לחייך. "תודה, מיקי."

כשאמרתי את הדברים, הוא נתן לי עוד מעצמו – עיניו התחממו, וזה עשה לי דברים שמעולם לא חוויתי. לא הייתי בטוחה למה. אולי זו היתה הכנות שזיהיתי אצלו. הידידותיות שהיתה אמיתית, נקייה, בלי שום דבר אחר.

מה שזה לא היה, זה השפיע עליי וגרם לי לרצות לזחול לתוך הדבר הזה, לזחול לתוכו, להתחפר עמוק ולהתעטף חזק בחמימות הזו כל כך חזק, שהיא תחלחל עמוק אל עצמותי ותגרש מתוכן את הקור ששכן בעומקן מאז שלמדתי להרגיש.

הוא הרים יד בתנועה אגבית ושמט אותה. "להתראות."
 "כן," עניתי בקול משונה, מעובה, כאילו אני עומדת לבכות. "כן.
 נתראה."

הוא בחן אותי עוד שנייה, לפני שהנהן קצרות, הסתובב והתרחק
 בשביל המוביל לבית שלו, שגם בו שובצו פיסות זכוכית מעניינות
 והוא נתחם מצדדיו בפס עבה של אבן גיר.
 עמדתי והתבוננתי בהילוכו, בנוחות שהקריין במבנה גופו הגדול.
 סקרתי היטב גם את בגדיו.
 הוא היה לוחם אש.

לא מפתיע.
 ואז קלטתי שאני עומדת על מפתן ביתי וצופה בו, ושהוא עלול
 לתפוס אותי, ומיהרתי לסגת אחורה ולסגור את הדלת.
 פניתי לעבר הסלון שלי.

כשהגעתי יום קודם לכן למגדלֵנָה, אספתי את המפתחות ואת
 השלטים הפותחים את המוסך ועשיתי סיבוב ראשון בבית שלי.
 שמחתי לגלות שהוא מוצלח עוד יותר מכפי שנראה בתמונות.
 הבית היה מבנה חדש־חדיש למדיי, שתכנן הארכיטקט הסקוטי עטור
 הפרסים פְּרַנְטִיס קְמֶרוֹן. הכרתי את עבודותיו, כי תכנן בלה־הויה בית
 שכל כך מצא חן בעיני כשראיתי אותו, עד שעשיתי משהו שמעולם
 לא עשיתי – חיפשתי אותו ברשת ועשיתי עליו תחקיר. ואז גיליתי
 שכל עיצוביו עוצרי נשימה.

כולם היו מודרניים בלי להיראות שייכים לעידן החלל; כולם נראו
 על־זמניים. מיוחדים. רבי פנים. מרווחים. פתוחים. נדיבים בחלונות.
 צד שלם של הבית, זה שפנה לאוקיינוס האטלנטי, היה קיר שלם של
 חלונות ושל נוף, מהרצפה ועד לתקרה הגבוהה. נוף מהמם כל כך,
 כאילו אני ממש צפה על פני הים.

זה היה מדהים.
 וכך, כשקונראד, מרטין והילדים עברו מלה־הויה למגדלֵנָה, עיירת
 חוף קטנה במיין, ועולמי קרס, ואחרי שקיבלתי את ההחלטה לעבור
 בעצמי, גיליתי לשמחתי הרבה כי הבית הזה, שקמרון תכנן, עמד
 למכירה. קפצתי על ההזדמנות.

הבית היה בן חמש שנים בלבד, אבל בני הזוג שבנו אותו נפרדו. הפרידה לא היתה ידירותית (אוי, כמה שהזדהית) והם נאבקו קשות על הבית. בסופו של דבר השופט הכריח אותם למכור אותו. הפסד שלהם.

רווח שלי.

זה מה שחשבתי אתמול.

בעודי בוהה במה שכבר היה מדהים וקיוויתי להפוך במגע ידי ליוצא מהכלל, הייתי מוטרדת.

שאלתי את עצמי אם עשיתי את הדבר הנכון כשעברתי למיין בעקבות קונראד ומרטין. שאלתי את עצמי אם ילדיי כועסים כמו קונראד. תהיתי אם יש בי הכוח להראות להם, לכולם, שהשתנית. תהיתי אם אוכל לשוב ולכבוש את לב ילדיי. חששתי ותהיתי אם אוכל ליצור בשבילים מקום בטוח; בית נוח, משפחה מורחבת ומאושרת. טרדה אותי המחשבה האם אצליח לעשות את מה שהייתי צריכה לעשות לפני שלוש שנים ולא עשיתי.

להרוף ממני את המרירות, את האובדן, את הכעס. לתת לילדיי אם, שיוכלו לאהוב ולהתגאות בה, ולא אמא להתבייש בה ולשנוא אותה. לבנות לעצמי חיים חדשים ולמצוא מידה של סיפוק.

חששתי שמא אין בי הכוח. איבדתי הכול: את בעלי, את המשמורת על ילדיי, למעט כל סופשבוע שני, שנהפך לסופשבוע אחד בלבד בחודש, כשקונראד ומרטין עברו למיין. את הכבוד העצמי שלי.

האמת – אפילו לא הכרתי את עצמי, אז לא היתה שום אני להאמין בה.

אפופת מחשבות פסעתי ברגליי היחפות על רצפת העץ הממורקת בסלון, עד שהגעתי אל הדלת בצד וצעדתי במסדרון הקצר עד לגרם של ארבע מדרגות, שהוביל לחלק המוגבה שעל הצוק ולחלק של הבית בן הקומה האחת שהשתרע בהמשך. צד אחד של המסדרון היה כולו חלונות, שהשקיפו אל הים, והצד השני פנה למוסך, שהיה בו מקום לשלוש מכוניות.

המשכתי במסדרון ועליתי שתי מדרגות נוספות שהובילו אל חדר השינה המרכזי הענק. הוא היה כל כך גדול, שאפשר היה להכניס

לתוכו מיטה, שידות, ארוניות לילה, ארונות בגדים, ארוניות תכשיטים וגם ספות מסוגים ומגדלים שונים, כורסאות, טלוויזיה – כל מה שעלה בדעתי. היתה אפילו אח בנויה מלכנים, שעמדה בפני עצמה והפרידה – בעיני רוחי – בין מה שביום מן הימים יהיה אזור המיטה באחורי החדר (שם עמדה כרגע מיטת הקינג־סייז שלי) לבין אזור ההסבה (שעוד יעוצב) והחזית.

חציתי את החדר אל חדר הרחצה, שגודלו כרוחב החדר. הוא כלל שני חדרי ארונות ואמבטיה שקועה, סגלגלה וגדולה בקצה, מוקפת חלונות מכל צדדיה, שפרשו מולה את נוף הים, כך שאפשר היה לרחוץ באמבטיה ולבהות באוקיינוס, כאילו צפים תוך כדי רחיצה. היו גם שני כיורים כפולים (שהיו יפייים במיוחד). קירות החדר כולם היו מחופים עץ עשיר, מרהיב ורב 'עיניים', מרכיב שתורם לתחושה של שילוב מדהים בין כפריות לאלגנטיות. לא ראיתי דבר מכל אלה.

חלפתי על פני המראה הגדולה שמעל לכיור ונכנסתי לאחד מחדרי הארונות, שהיה מלא ארגזי בגדים ומזוודות.

משהו בי הוביל אותי ישירות לאחד הארגזים. תלשתי את הסרט הדביק, והדופן הקדמית נשרה. הושטתי יד פנימה ושלפתי בגדים באופן אקראי. פיזרתי אותם על פני הארגזים מסביב, שלפתי עוד בגדים וגם אותם פיזרתי. חלקם נחתו על הארגזים. אחרים נחתו על הרצפה. כולם הוטלו בערבוביה. בלגן.

איזו התנהגות מטופשת. אלה היו בגדי מעצבים. הם היו יקרים. נשים רבות היו רוצות, אבל לא יוכלו לעולם להרשות לעצמם לרכוש ולו פריט אחד מהרבים שהיו לי.

וכל הבגדים האלה – כל פריט ופריט – היו בגדים שאמא שלי היתה לובשת.

זה קרה. ידעתי את זה, עמוק בלב. לא נלחמתי בזה. אפילו לא קצת. וידעתי את זה עוד בטרם ארוז אנשי חברת ההובלות את הארגזים. הייתי צריכה להשאיר מאחוריי את כל הבגדים האלה. למכור אותם. לזרוק.

כדי שאוכל להתחיל מחדש.

יצאתי מחדר הארונות וניגשתי לכיור. על הרצפה היו מספר ארגזים שסומנו במילה 'קוסמטיקה'. התכופתי, פתחתי אותם במשיכה והתחלתי להוציא דברים. חלק הנחתי על הרצפה, חלק על הדלפק. המשכתי, עד שבארגז השני מצאתי את מה שחיפשתי. הכושם שלי.

"לכל אישה צריך להיות ניחוח שהוא סימן היכר," אמרה לי אמי. שלי היה שאנל 5. אני מתה עליו. הוא כל מה שאישה צריכה להיות.

אבל בכל זאת הציקה לי התחושה, שהוא ממש לא כל מה שאני. לפעמים הרגשתי שיותר מתאים לי ניחוח מושק. והיו פעמים שבהן הרגשתי יותר קיצית. לימדו אותי שזה אסור. את מה שאת, רק מה שאת, ועלייך להישאר נאמנה לכך.

הייתי בתם של ג'יי.פי. ושל פְּלִישֵׁה הת'וואיי, ופירוש הדבר שהייתי נצר למשפחת הת'וואיי. מעמד גבוה. כסף. השכלה משובחת. לבוש הולם. שמרנות. נימוסים. עליונות. ריחוק. זכויות יתר. אליטה. זה מה שהייתי, ולא ניתנה לי שום אפשרות להיות משהו אחר. לכן זה מה שנהייתי.

ולפיכך קברתי את העובדה, שלפעמים רציתי פשוט להיות אמיליה של היום, ולא חשוב מי היא, להשתמש בניחוח שיגדיר אותה באותו יום.

ולמחרת להיות משהו אחר.

כל מה שארצה להיות.

לא מה שהיא רצתה שאהיה. לא מה שהם תבעו שאהיה.

הצצתי במראה ומיד הסטתי את המבט; ואז יצאתי דרך חדר השינה, המסדרון ובמורד המדרגות. פניתי ימינה אל המטבח הגדול הפתוח המשקיף אל הסלון המושקע ואל הרחבה הקטנטונת והנחמדה, שמכולם נשקף נוף אל הים המקציף. פתחתי בשלווה ארגז אחרי ארגז עד שמצאתי אותם.

את כלי האוכל שלי. כלי חרס יפים מאוד, שעלו ארבעים דולר לצלחת.

אמי בחרה אותם. היא עשתה זאת כך שנדמה היה שהיא רק מעודדת אותי לבחור אותם. אבל האמת שהיא בחרה אותם. לפתע הרגשתי דחף כמעט בלתי נשלט לדחוף את הארגז כולו החוצה, אל מרפסת העץ, ולהשליך כלי אחרי כלי אל הים. לא עשיתי את זה. זה יהיה בזבוז, ולכלים האלה יכול להימצא שימוש טוב. אני מתחילה מחדש. אני לא צריכה לעשות את זה בצורה בזבזנית.

אעשה משהו אחר עם הכלים האלה.
אעשה משהו אחר עם כל הדברים שלי.
אעשה מהם משהו בעל ערך. משהו אמיתי.
כי זה מה שאני הולכת להיות. אני מתכוונת להפסיק להיות מה שהייתי, גרסת מיני – שגדלה והתבגרה – של פלישיה הת'וואיי.
אני הולכת להיות אני.
לא היה לי שמץ של מושג מי האני הזאת תהיה.
ידעתי רק שמי שהיא לא תהיה, היא תהיה – לראשונה בחייה – אמיתית.

הם יראו

כשהגיע סוף השבוע, סוף השבוע שבו בדרך כלל היו הילדים טסים לקליפורניה לבלות יום וחצי איתי, הם עמדו לבוא במקום זאת לביתם החדש.

הייתי במגדלנה כבר שלושה ימים.

בזמן הזה, תודה לאל, לא ראיתי את מיקי.

בזמן הזה גם עברתי על כל הארגזים, ואת רובם ארזתי מחדש וגררתי לצד הקירות, כאילו אני בונה שם חומות של ארגזים. היתה לי תכנית.

אך תחילה היה עליי להתחיל בעבודות שיקום עם ילדיי.

אפשר לומר שבגלל מעשיי מאז שנפרדתי מקונראד, הפכה המשמורת המשותפת לביקור כל סוף שבוע שני, שהפך לבסוף למשמורת בלעדית שהשופט אישר לקונראד, כשעבר לצדה השני של המדינה והעניק לי סוף שבוע אחד בחודש. מפגשי עם הילדים הלכו והידרדרו. בהתחלה היתה לי סיבה. מוצדקת. בעלי הניירוכירוג בגד בי עם אחות בבית החולים, הצעירה ממני בחמש-עשרה שנים. אחר כך הוא עזב את משפחתנו כדי להתגרש ממני וכדי שהם יוכלו להינשא.

קונראד ואני חתמנו על מסמכי הגירושים ביום רביעי. קונראד

ומרטין נישאו בחתונת-חוף ענקית בשבת שאחר כך, שבה שימש בני כשושבין של אביו ובתי היתה אחת משושבינות הכלה.

אחר כך, כשחודשים חלפו והפכו לשנים ומעלליי נעשו יותר ויותר קיצוניים, הסיבה שלי כבר לא היתה מוצדקת.

לא, ולא רק מפני שמעלליי אכן היו קיצוניים, אלא גם מפני שעשיתי מה ששום אמא לא אמורה לעשות.

גררתי את ילדיי יחד איתי.

לא עירבתי אותם, ממש לא. זה – בחיים לא.

אבל לא הסתרתי מהם דברים.

ולכן באותו יום שישי ראשון במגדלנה, כשילדיי עמדו להגיע בכל רגע, הייתי שבר כלי מרוב עצבים.

אודן, בני בן השש-עשרה, נהג. חודש אחרי יום הולדתו הששה-עשר קנו לו אביו ואמו החורגת מכונית. משומשת. היא היתה בסדר, לא נהדרת. מדיווחיו הלקוניים של בני למדתי לדעת איזו מכונית זו, שהיא נוסעת (כל מה שהיה צריך) ושהיא נחשבת די שווה (כל מה שהוא רצה).

אני הייתי קונה לו איזו מכונית שהיה רוצה, גם אילו היה מדובר בפורשה או במרצדס. קונראד ניסה לחנך אותי ואמר שאם ניתן לילדינו כל דבר, הם יהיו מפונקים ולא יידעו כיצד לעבוד כדי להשיג בעצמם דברים.

קונראד צדק.

ובכל זאת הייתי קונה לאודן את המכונית שרצה, חדשה מהניילונים, עם כל התוספות. ואילו קונראד ואני היינו עדיין נשואים, הייתי עושה זאת בלי להקדיש לכך מחשבה, ללא דיון, נותנת אותה לאודן ומציבה בפני קונראד שתי אפשרויות: להיות האיש הרע, שלוקח ממנו את המכונית, או לוותר ולהניח לו ליהנות ממנה.

עכשיו, משום שלא היתה לי זכות הכרעה כזאת בחיי בני, ראיתי את המכונית שלו מגיעה וחונה בשביל הגישה שלי בשלוש ושלושים באותו יום שישי.

הונדה סיביק אדומה.

עמדתי על סף הדלת הפתוחה לכיתי וצפיתי בילדיי יוצאים ממנה.

הם לא הביטו בבית. הם לא הביטו בי. אודן ואולימפיה מוס רק הוציאו תיקים קטנים מתא המטען ופסעו אל הבית, כמו תלמידים שנכנסים לכיתה בשבת בשמונה בבוקר כדי להיבחן בבחינת בגרות. התבוננתי בהם מתקרבים.

אודן דומה לאביו, גבוה עם אף ישר, עיניים חומות בהירות ושיער בגוון עשיר של חום, עם נגיעות אדמדמות קלות. בני היה רחב יותר מאביו, ושלושה עד חמישה סנטימטרים נמוך ממנו, אבל הוא עדיין גדל.

וכאילו הכול דבש בחיינו, והגורל האיר לנו פנים והעניק לנו את המשפחה המושלמת, אודן ירש את מראהו מאביו, אך אולימפיה נראתה בדיוק כמוני, קטנה אבל מעט מקומרת (אצל פִּיפָה הקימורים הלכו והתמלאו). היא היתה ברונטית, שערה כהה בכמה גוונים משל אחיה ואביה ונטול כל רמז לאדמוניות, עם ברק טבעי ששידר כי מישהו שם למעלה אהב את התינוקת שלי ואותי. היו לה העיניים הירקרקות־חומות שלי, שצבען בלט על רקע צבע שערנו.

הילד שלי כבר היה חתיך, כמו קונראד. הילדה שלי היתה הרבה־הרבה יותר יפה ממני. כשהם התקרבו, הרגשתי את גרוני ניחר ואמרתי במאמץ, "היי, מתוקים."

אודן הרים את עיניו. הילד היפה שלי, שירש מאביו את כל מה שאהבתי (ויותר מזה), הביט בי ללא רגש, וגרוני השתנק לחלוטין. בתי בת הארבע־עשרה, פיפה, נרתעה למשמע קולי. סכין ננעצה בי.

הסכין העמיקה עוד ועוד כשזזתי הצדה והם חלפו על פניי, בעוד אודן מסיט ממני את מבטו, ופיפה כלל לא מסתכלת עליי. נכנסתי אחריהם וסגרתי את הדלת. שמתי לב שעצרו להתרשם מהנוף.

ניגשתי לעמוד לצדם בתקווה שהמראה מוצא חן בעיניהם. רציתי לחבק אותם, לגעת בהם, לנשק ללחייהם, לשאוף את ניחוחותיהם. לא ראיתי אותם שבועות.

אבל למדתי כבר שגילויי חיבה מצדי לא יתקבלו בברכה.
כבר לא.

ולכן לא עשיתי דבר.

עמדתי לא רחוק ולא קרוב ואמרתי, "זהו זה, ילדורס. זה הבית
החדש שלנו."

שפתיו של אודן התעוותו קלות.

אולימפיה נראתה משועממת.

גם זה פצע אותי, אבל המשכתי הלאה.

האני החדשה.

לא משנה כמה עמוק יפצעו אותי, אני חייבת להמשיך הלאה.
לעולם לא ליפול אחורה. לעולם לא לסגת. לא יכולתי להניח
לאף אחת מחולשותיי לעכב אותי בדרכי לאתחל מחדש את
משפחתי.

"החדרים שלכם שם," הצבעתי לעבר קצה הסלון, מול המטבח.
"ביקשתי מהמובילים להניח את ארגזי החפצים שלכם בשני החדרים
עם הנוף אל הים. אם אתם רוצים חדר אחר..."

"לא משנה," מלמל אודן, שקטע אותי והחל ללכת בכיוון שאליו
הצבעתי. "זה בסדר."

אולימפיה הלכה אחריו בשתיקה.

גם אני הלכתי אחריהם, אבל לא בשתיקה, בעודי קוראת, "לא
פרקתי את הדברים שלכם. היה לי רעיון. חשבתי... בית חדש, התחלה
חדשה. אולי תרצו למיין את החפצים שלכם. להחליט מה אתם רוצים
לשמור. מה לא. אנחנו יכולים להיפטר ממה שלא תרצו וללכת לקנות
דברים חדשים. תוכלו לעצב..."

"יש לי רק עוד שנתיים של החרא הזה, לא שווה את הטרחה,"
חתך אותי אודן.

פיפה לא אמרה דבר. היא רק הלכה אחרי אודן, שהקיף את הסלון
ופנה אל המסדרון שבצד השני של הבית, שהיו בו מקטעים ישירים
וכאלה, עם מדרגות שירדו בצוק, לעומת הצד השני שבו המדרגות
טיפסו מעלה בצוק.

לפיפה בחרתי בחדר, שחזיתו פונה אל נוף הים, ואת החדר עם

הנוף בחלקו האחורי, שהעניק יותר פרטיות, הקציתי לאודן, כי חשבתי שכבן הוא יעדיף פרטיות.

שקלתי לתת לו את החדר שהשתרע לכל אורך הקצה המרוחק של הבית, חדר גדול שיכול היה לשמש לכל מטרה – חדר עבודה, חדר משפחה, משרד. אבל לבסוף החלטתי לא לתת לו אותו, כי לשני החדרים הקדמיים היו חדרי אמבטיה צמודים ולחדר הזה היו רק שירותים צמודים עם כיור רחצה, בלי אמבטיה או מקלחת.

שני חדרי השינה בצד השני חלקו ביניהם חדר אמבטיה משותף. רצייתי שלילדיי יהיה נוף לים ושיוכלו לצאת מחדריהם אל הָרֶק. אבל חשבתי גם שהם מבוגרים מכדי לחלוק חדר אמבטיה.

עמדתי בפתח המסדרון, בעודם חוצים אותו, ואמרתי, "אתם יכולים להשאיר את התיקים שלכם בחדרים, ואז אעשה לכם סיור בכל הבית."

"אנחנו יכולים להסתכל מסביב, ענה אודן, עצר להציץ בחדר הראשון, המשיך ללכת ונבלע בשני.

פיפה הציצה בחדר הראשון, נכנסה ונעלמה בתוכו. עמדתי וחיכיתי, חושבת לעצמי שזה לא מתקדם כהלכה. אבל ירעתי שזה לא ילך חלק.

סבלנות.

התמדה.

זה ייקח זמן, וחובתי להשקיע את הזמן הנחוץ. לספוג את המכות. לשאת את הפציעות. לדמם בפנים. לתת להם כל מה שנחוץ כדי להוציא עליי הכול, כי מגיע לי.

ואז אראה להם שהפעם זה שונה. שהפעם לא אפר את ההבטחה שלי. שהפעם באמת נבנה מחדש את המשפחה שלנו.

והם יבואו אליי. הם היו התינוקות שלי. פעם היינו קרובים. פעם ידענו להפגין אהבה.

פעם היינו מאושרים.

הם יבואו אליי.

אבל כרגע ההוא הם לא באו אליי.

אודן יצא מחדרו וקרא, "פיפה!"

היא יצאה מיד מחדרה.

שניהם התקדמו לעברי, חלפו על פניי והמשיכו אל דלת הכניסה. "בסופי שבוע פיפ צריכה לחזור הביתה עד אחת-עשרה," הכריז אודן בלכתם. "אני מקפיץ אותה לחברה שלה. תשאירי מפתח תחת המרבד בכניסה או משהו. היא תחזור עד אז."

בהיתי, הבטן התאבנה לי, הגרון צרב לי מרוב צינה.

"אתם הולכים?" שאלתי.

אודן פתח את הדלת, ופיפה יצאה בלי להביט אחורה.

אבל בני הביט בי.

או דרכי.

אם כי מילותיו כווננו אליי.

"אני יוצא עם החברה. שעת החזרה שלי היא חצות. פיפ תשאיר

לי את המפתח איפשהו. ביי בינתיים."

והוא יצא וסגר אחריו את הדלת.

עמדתי בלי לזוז, מנסה לעכל את מלוא רשעותה של העובדה, שהילדים שלי נכנסו לבית החדש שיחלקו איתי (לא לעיתים קרובות, אבל בכל זאת), הניחו את תיקיהם והלכו לדרכם. הם לא ברכו אותי. הם לא הסתכלו סביבם. הם בקושי הסתכלו עליי. הבת שלי אפילו לא דיברה אליי.

ואז הם נעלמו.

בהיתי בדלת ולחשתי, "זה הגיע לך. זה הגיע לך. תבלעי את זה.

תקברי את זה. תתקדמי. תתקדמי, אמיליה."

איני יודעת איך הצלחתי להזיז את עצמי. ניגשתי אל דלפק המטבח ולקחתי את המפתחות ששכפלתי בשבילם. מצאתי פתקי הודעות. כתבתי את שמותיהם על פתקים נפרדים. מתחת לכל שם כתבתי: "ברוכים הבאים הביתה. המפתחות האלה שלך."

ניגשתי לדלת הכניסה, הרמתי את המרבד, הנחתי את הפתקים זה

לצד זה ועליהם את המפתחות, וכיסיתי במרבד.

אחר כך סגרתי את הדלת, נשמתי עמוק והחלטתי לא להכין ארוחת ערב. היו לי המצרכים להכין את אחד התבשילים המעטים ששני ילדיי אהבו.

אולי ייצא לי להכין אותו מחר בערב.

נשארתי ערה, אבל בחדר שלי, עם דלת פתוחה. שמעתי את שניהם מגיעים הביתה, בריאים ושלמים. האור דלק בחדרי וגם במסדרון, אבל איש מהם לא בא להגיד לי לילה טוב.

למחרת, בשעת בוקר מאוחרת, עמדתי במטבח ולגמתי קפה מספל שעלה עשרים דולר ויוחלף בקרוב, כשבתי יצאה מחדרה. העובדה שכבר היתה לבושה לקראת היום לא נראתה לי כאות מבשר טובות.

"היי מתוקה, רוצה ארוחת בוקר?" קראתי.
היא הקיפה את הסלון לכיוון הדלת.
והמילים הראשונות שבתי אמרה לי בביתנו החדש היו, "פולי כאן עם אמא שלה. אנחנו הולכות לקניון ולסרט. אחר כך, בערב, פיצה. אחזור עד השעה שבה אני אמורה להיות בבית."
היא יצאה מהבית לפני שהספקתי לומר מילה.
מיהרתי אל הדלת, פתחתי אותה והספקתי לראות רכב שטח של שברולט, שהנהגת שלו הביטה לעברי בחיוך, נופפה, שילבה להילוך אחורי ונסעה לדרכה.
בלעתי את זה והחלטתי מה לעשות בהמשך מתוך ידיעה, שהתבססה על ניסיון, שאודן אינו מהמשכימים קום בסופי שבוע.
לכן לקחתי סיכון והתקלחתי.
החלטה גרועה.
כשיצאתי, מצאתי פתק על דלפק המטבח שבו נאמר בפשטות, "יצאתי. אחזור מאוחר."

ידעתי שאין לי שום זכות, אבל האמא שבתוכי רתחה על כך שבני

המתבגר, ובעצם גם בתי, הרגישו חופשיים ללכת לדרכם ולמסור לי רק מעט מאוד מידע ביחס ליעד ולחברה שלהם. האמת היא שאמא של חברתה של פיפה היתה צריכה לצאת מהמכונית, לבוא אל הבית ולהציג את עצמה.

נאלצתי לבלוע את כעסי. לצנן אותו. לתת להם מה שהם צריכים. לבלוע ולהתקדם. וכך עשיתי.

במשך אותו יום.

ובזה שבא אחריו, שבמהלכו הם לא יצאו מחדריהם אלא כדי לפשוט על המקרר, כמעט בלי להחליף איתי מילה.

אודן אמר, "תראות", בדרכו החוצה.

פיפה לא אמרה דבר.

מתי בתוכי וקיוויתי שאלוהים יעניק לי את הכוח להחיות את עצמי, כי לפני השתרעו שבועות ארוכים של לא-כלום. הם לא החזירו טלפונים. הם לא הגיבו על הודעות כתובות. הם לא עשו כלום.

ואני הייתי נחושה לנצל את השבועות הללו כדי להוכיח להם שדברים השתנו.

לא אלך למקום העבודה של אביהם ושל אמם החורגת ולא אעשה שם סצנות. לא אלך לביתם ואפתח במריבה עם מרטין. לא אלך לפעילויות הבית-ספריות שלהם ואביך אותם בהפגנה פומבית של מרירות חומצית כלפי אביהם ואמם החורגת (עכשיו היה קיץ, אבל גם כאשר יהיו פעילויות בית-ספריות כאלה לא אעשה זאת).

אהיה מה שהבטחתי להם להיות כששלחתי להם אימייל, שבו סיפרתי להם שאני עוברת למיין ושהדברים ישתנו.

כן, אהיה כזאת, ורק כזאת.

הם עוד יראו.

אלוהים, כמה קיוויתי שהם יראו.

הם לא ענו

למחרת היום נסעתי ברחוב קרוס, רחובה הראשי של מגדלנה, בדרכי לעשות שום-דבר בשום-מקום, רק כדי להתוודע לסביבה, להכיר את ביתי החדש.

נולדתי בקליפורניה, ואף כי קונראד עבר לעבוד במרפאה בבוסטון וגרנו שם שנתיים (ועוד שנתיים בלקסינגטון, קנטקי), מעולם לא הייתי במיין.

מה שראיתי מצא חן בעיניי. המקום היה יפה. שקט. מאוכלס בדלילות. מרגיע.

אמנם היינו בראשית חודש יוני, ובכל זאת עמדה באוויר צינה שלא הייתי מורגלת אליה, וחששתי שמא יועם זוהרו של המקום, שבו לא כל דבר שאפשר להעלות על הדעת – ולקנות – נמצא בהישג יד, ושפע מסעדות ובתי קולנוע אינם במרחק נהיגה קצר. אבל השינוי מצא חן בעיניי.

העובדה שכמעט לא היתה תנועה במקום היתה גם היא יתרון גדול.

נראה לי כי עיירת חוף מנומנמת במיין היא המקום האידיאלי לאישה שצריכה להמציא את עצמה מחדש, המקום האידיאלי להתמקד בו בהתבוננות פנימית בלי שום הסחות דעת.

ואלה היו מחשבותיי כשהטלפון צלצל לי בתיק.
 ילדי לא התקשרו אליי מרצונם החופשי כבר יותר משנה.
 עדיין נאחזתי בתקווה. הייתי פה. קרובה. לא בקליפורניה בזמן
 שהם במיין, כפי שהיה בעשרת החודשים האחרונים.
 אולי הרגישו רע מפני שהתעלמו ממני כל סוף השבוע.
 אולי הבית החדש מוצא חן בעיניהם (בעיני מי לא? הוא משגע)
 והם רוצים לשאול אם יוכלו להראות אותו לחבריהם.
 ואולי אני משוגעת כי אני מקווה.
 אלא שהרעיון לוותר על התקווה הפחיד אותי עד אין קץ.
 ולכן קיוויתי.
 ראיתי שלט שעליו נכתב דרך הַיִבֵּר, פניתי לרחוב ונכנסתי מיד
 למגרש חנייה. חניתי באחד המקומות, ולקחתי את התיק.
 הוצאתי מתוכו את הטלפון ובהיתי בו.
 שלא במפתיע, המטלפן לא היה אחד מילדיי.
 זו היתה אמי.

זו לא היתה הפעם הראשונה שהיא התקשרה מאז שעזבתי את
 קליפורניה. היא התקשרה פעם ביום, בכל יום, מאז היום שבו נכנסתי
 למכוננית עם המזוודות כדי לחצות את המדינה בנסיעה אל ביתי החדש.
 וזה קרה רק פעם ביום, בין אם החזרתי לה צלצול ובין אם לא.
 נימוסיה לא התיירו לה להתקשר יותר מפעם אחת, גם אם בתה היחידה,
 שנפגעה קשות מגירושים ובהמשך הוציאה את זה על משפחתה, חוצה
 יבשת לראשונה בחייה כדי לפצוח בניסיון להציל את משפחתה... ואת
 עצמה.

רק פעם ביום, גם אם לא עניתי אף לא לשיחת טלפון אחת.
 ידעתי שזה לא מתקבל בהכנה. ידעתי גם שהיא תתקשר למחרת.
 ואולי גם ביום שאחריו. היא לא תתרגז עליי. הודעותיה הקוליות לא
 יהיו נסערויות.
 לא.

ביום הבא אבי יתקשר.
 הוא ילהיט את הרוחות, אבל בדרכו המקפיאה.
 תהיתי אם יהיה לי האומץ לא לענות גם לשיחה ממנו.

האמת היא שהתפלאתי על כך שעדיין לא נשברתי ועניתי לאמי. אבל לא עניתי, מפני שבמשך נסיעתי הארוכה לרוחב היבשת הבנתי לפחות דבר אחד על עצמי: היא הטריגר, הגורם המפעיל. וכך גם אבי. הם היו טריגרים, ששיגרו אותי למסלול שבו הרגשתי בו-זמנית בעלת זכויות יתר וקטנה. מסלול שבו מסיבה כלשהי לא היתה לי שום שליטה על מעשי ועשיתי מה שהוטבע בי. עשיתי מה שציפו ממני לעשות. הם הדליקו מתג, וכל מה שיכול היה להיות אני נעלם; ולעומת זאת כל מה שהוטמע בי נדלק והשתלט עליי.

ומשום כך עשיתי בשלוש השנים האחרונות כמיטב יכולתי כדי לגרום לכל מי שהכתים את השם הת'וואיי לשלם, ובגדול.

גירושים הם כתם. אחי מתגורר כבר עשרים שנה עם המנוולת הכי קרה בחוף המערבי. בפרק הזמן הזה היא סחטה כל טיפה של שמחה מאחי הגדול, שהיה פעם בחור מלא שמחת-חיים, שובב ומתוק, והפכה אותו לזומבי, מינוס הבשר המרקיב אבל עם התמכרות להרבה-יותר-מדיי-עבודה. ולמרות כל זאת הוא יעדיף לכרות לעצמו את היד מאשר לעזוב אותה.

גירושים הם מעשה שלא ייעשה בקרב בני הת'וואיי.
לעולם.

אמא ואבא לא האשימו אותי בכך שקונראד עזב אותי. הם האשימו אותו. אף אחד לא עוזב בן למשפחת הת'וואיי.

ולפיכך הם תמכו בכל מהלך אגואיסטי, חסר התחשבות ומוטרף שעשיתי ושנועד למרר את חייו ואת חייה של מרטין.

בריוק כשהמחשבה הזו חלפה בראשי, הטלפון חדל לצלצל.

שמטתי את ידי בחיקי והרמתי את עיניי. רק אז הבחנתי שחניתי מול מה שנראה כחנות, אבל השלט – באותיות זהב עם שוליים שחורים – הכריז 'מכון המשאית'.

בפנים, מעבר לשלט, ראיתי שזה לא סתם מכון כושר. זה היה מכון אגרוף. זה סקרן אותי, אך מה שצד את עיני היה שלט בריסטול גדול שהושען על חלון הראווה מבפנים והכריז בגאווה, "ביתה של ליגת האגרוף לילדים של מגדלנה."

הבן שלי, אודן, התאבק.

כשהוא החל להתאמן בהיאבקות, הוריי יצאו מדעתם (בשקט), והיו מזועזעים מכך שהוא לא בחר להתרכז במשהו כמו פולו, קשתות או שיט.

קונראד, שהיה ספורטאי כל חייו, לא ידע מה לעשות עם עצמו מרוב שמחה.

ובאשר לי – אני לא נהייתי לצפות בנערים אחרים מנסים לרתק את הבן שלי למזרן. זה הלחיץ אותי. ולרוע המזל, לא הצלחתי במיוחד להסוות את התגובה הזאת.

בסופו של דבר אודן נהייה טוב מאוד. הוא גם הגיע לשלב, שבו לא רצה שאהיה נוכחת בקרבות שלו, ולא רק מפני שבדרך כלל ניצלתי את ההזדמנות כדי להתעמת עם קונראד ו/או מרטין, אלא מפני שניסיתי להפגין תמיכה ועידוד. אבל כיוון שנורא רציתי, בעצם, שיבחר בבייסבול, נכשלתי בניסיון להפגין תמיכה.

אך כשראיתי את שלט הבריסטול הזה, ידעתי שתכניות ספורט לילדים ולנוער תמיד זקוקות לכסף ועורכות מבצעי התרמה ומכירות של ממתקים או של עוגות, שמארגנות אימהות.

ואני התכוונתי לערוך מכירה ביתית ענקית. למכור את כל החפצים הישנים כדי להמירם בחדשים. וכיוון שסבי וסבתי משני הצדדים וגם הוריי העניקו לי קרנות נאמנות נדיבות, שבזכותן יכולתי להרשות לעצמי לחיות ברווחה רבה, לא הייתי זקוקה לכסף.

התכוונתי להעניק לצדקה את ההכנסות מהמכירה הביתית. למראה השלט הידקתי את אחיזתי בטלפון, לקחתי את התיק שלי ופתחתי את דלת המכונית. יצאתי, ניגשתי לדלת המכון ונכנסתי – לפני שהאומץ שלי יתפוגג.

בקושי הספקתי להיכנס, כששמעתי, "יופי של אוטו." הסתכלתי שמאלה וראיתי גבר במכנסי טרנינג ובגופייה רפויה, שמפתחיה הצדדיים, שהגיעו כמעט עד מותניו, חשפו בית חזה שרירי. הוא נעץ עיניים מבעד לחלון במכונית שלי.

היתה לי מרצדס שחורה, SLK 350. מכונית יפיפייה. מכונית שאהבתי. מכונית מגוחכת לאמא לשניים, שבעוד חודשים אחרים אולי גם תהיה מגוחכת לחורף במיין.

"תורה, עניתי.

"צריכה עזרה?"

זה הגיע מכיוון אחר. סובבתי את ראשי וראיתי גבר מתקרב אליי. הוא היה גבוה, יותר גבוה מקונראד, יותר גבוה ממיקי (שהיה גם הוא גבוה מקונראד). הוא היה בנוי לתלפיות. הוא היה מחוספס. והוא היה משגע. גברים ממיין.

מי ידע?

"שלום, עניתי, והוא המשיך להתקרב אליי. "אני מחפשת מישהו שיודע משהו על ליגת האגרוף."

"איזו מהן?" הוא שאל.

היתה יותר מאחת בעיירה המנומנמת הזאת?

"ליגת הילדים, עניתי.

הוא נעצר מטרים אחדים מולי ושילב את זרועותיו על חזהו. "זה אני."

"אה, מצוין, מלמלתי, בעודי נועצת בו עיניים וחושבת שהוא חתיך כמעט כמו מיקי (אבל קצת פחות) – וזה הישג לא רע.

"יש לך ילד שאת רוצה לרשום?" הוא שאל.

"לא, הבן שלי מתאבק, אמרתי לו, זוקפת את כתפיי בגאווה. רפלקס של אמא, מהסוג שצריך להיות (לדעתי) לכל אם, גם אם היא לא ממש מתה על תחום הפעילות הנבחר של הבן שלה.

הוא חייך חיוך רחב. הורס כמעט כמו זה של מיקי. אבל רק כמעט.

"היאבקות זה בסדר, הוא מלמל.

"כן, הסכמתי. "בכל אופן, רק תהיתי אם ליגת האגרוף של הילדים מקבלת תרומות?"

"אם את מתכוונת לכסף, התשובה היא הכי כן, הוא אמר בחספוס מפתיע. "אם את מתכוונת לציוד, והוא חדש, אז גם כן. אבל אם את מתכוונת לציוד משומש, אצטרך לראות אותו. ילדים זקוקים לציוד טוב. אני לא אוהב שהם מתאמנים עם ציוד שאמור להגן עליהם, אבל עלול לגרום להם בסופו של דבר לפגיעות."

חשבתי שזאת מדיניות טובה, אבל ניכר שהוא יודע את זה; לכן לא שיתפתי אותו במחשבה.

אמרתי, "אני מתכוונת לכסף. במובן מסוים. כלומר לא במובן מסוים, כי זה בהחלט יהיה כסף. אני מתכוונת... בעתיד. אתה מבין, ממש עכשיו עברתי למגדלנה ואני עורכת מכירה ביתית. חשבתי שאולי ההכנסות יוכלו לשמש את הליגה."

בתגובה הוא חיך, וגם זה היה מראה מלבב, שחרר את זרועותיו משילובן, הניח אותן על מותניו והכריז, "רעיון גדול." אחר כך הסתובב והחל להתרחק ממני בעודו מדבר, "בואי תיכנסי למשרד. אתן לך את הטלפון של ג'וזי. אני מהמר שלרוב האימהות יש כל מיני זבל שהן ישמחו למכור. תתקשרי לג'וזי, ייצא מזה משהו."

"ג'וזי?" שאלתי, מחליטה כי מוטב ללכת אחריו, וכך עשיתי. עקבי נעליי השטוחות, שהייתי די משוכנעת כי גם לאמי יש כאלה (בכל הצבעים), השמיעו רחש עדין על רצפות העץ.

"אשתי", הוא אמר והביט בי מעבר לכתפו. "היא השתלטה על גיוס התרומות."

השתלטה?

זה רומז לכך שהיא לא היתה מעורבת בזה בעבר, וחשבתי שזה משונה.

חשבתי כך, כי לא משנה כמה קונראד היה מעורב או למה היה זקוק, אני הייתי חלק מזה. כך למשל הייתי עורכת לפי צרכיו ארוחת ערב נהדרת למוזמנים, מופיעה בדיוק בשמלה הנכונה לארוחת עסקים ומקסימה את הקרואים, או שהייתי מצטרפת לחבר נאמנים של ארגון צדקה כלשהו ופועלת בו במרץ.

לא סתם עשיתי את זה. השקעתי את כלי-כולי בפעילויות הללו.

"אה, כן," אמרתי לגבו של האיש.

נכנסנו למשרד מסודר, שהפתיע אותי, כי הופתעתי לראות שמתאגרים יכולים להיות מסודרים. אחר כך הכרחתי את עצמי להפסיק להיות מופתעת, כי בעצם לא הכרתי אף מתאגרף והמחשבה היתה שיפוטית, תגובה מהסוג שמתאימה להוריי. ואז הכרחתי את

עצמי להפסיק לחשוב על זה בכלל, כשעצרתי בעוד הוא ממשיך לעבר השולחן שלו.

הוא התכופף (מבעד לחולצה הצמודה שלגופו ראיתי את מותניו הצרים), שרבט משהו על פתק, הסתובב וניגש אליי.

הוא אחז בפתק. "המספר של ג'וזי", הוא הכריז, "אני אודיע לה שתתקשרי. אם תתני לי את המספר שלך, אמסור לה אותו." הוא שוב חיך חיוך רחב ואמר, "ואגב, אני ג'ייק ספיר. הבעלים של 'מכון המשאית' והאיש שמאחורי ליגת האגרוף לילדים של מגדלנה." לקחתי את הפתק, תחבתי אותו לתיק יחד עם הטלפון והושטתי את ידי. "נעים מאוד, ג'ייק. אני אמיליה הת'וואיי."

הוא אחז בידי, וברומה למה שחשתי בלחיצת היד עם מיקי (בהבדלים ברורים, לאור העובדה שהוא היה קצת פחות מושך, שלא לומר נשוי), הכוח והחמימות של אצבעותיו סביב שלי שידרו לי משהו נעים.

מאוד.

"טוב לפגוש אותך, אמיליה", הוא ענה, לחץ את אצבעותי בתנועה קלה וקצרה והרפה. "נעים מאוד לפגוש אותך, לכי תשיגי קצת ממתקים לילדים שלי."

היתה לי תחושה שאם תכניתי תתממש, ובהתחשב במספר הדברים שאני מעמידה למכירה ובאיכותם, אני בהחלט אשיג לילדים שלו קצת ממתקים.

חיכתי אליו, הסתכלתי על שולחנו ושוב בו. "שאכתוב את המספר שלי בשביל אשתך, כדי שנוכל להכיר ולעשות תכניות?" "בהחלט", הוא אמר וניגש לשולחן.

הלכתי אחריו, וכמוהו התכופפתי ורשמתי את שמי ואת מספר הטלפון שלי על דף נייר.

הזדקפתי והרמתי אליו מבט. "אתקשר אליה היום או מחר, אם זה בסדר."

"אם את לא תתקשרי, היא תתקשר אלייך", הוא אמר לי. "חלק גדול מהציווד הרוס, וההרשמה בעלייה. אנחנו זקוקים למזומנים כדי להתרחב. באירוע האחרון שעשתה היא לא היתה מרוצה מהתוצאות.

היא השקיעה את כל-כולה ולא יצא לנו מזה כלום. עכשיו היא חמה על תיקון המצב. אז יכול מאוד להיות שהיא תתקשר אלייך עוד לפני שתגיעי הביתה.”

זה לא יפריע לי. עוד לא מלא שבוע למגוריי במקום, אבל הייתי צריכה להכות שורש. להבין מי נגד מי. לארגן את הבית שלי. לזכות מחדש במשפחתי.

אבל הייתי גם צריכה להתחיל בחיים.

בכך נכשלתי כשקונראד עזב אותי. הוא היה חיי. הייתי צריכה ללקק את פצעיי, למצוא דרך לאפשר להם להחלים ולהתקדם. לא עשיתי את זה.

עכשיו לא נותרה לי ברירה. חשבתי: אמא בריאה, פירושה בית בריא, מה שיוביל למערכת יחסים בריאה עם ילדיי. המטרה שלי. הסיבה לחיי.

ואף כי ג'ייק ספיר הזה לא היסס לדבר בבוטות באוזני אדם זר, ועוד אישה (אמי וגם אבי היו, כמובן, יוצאים – בעידון מנומס – מדעתם למשמע דבריו), הוא מנהל את ליגת האגרוף לילדים. זאת נקודה לטובתו, וגבר טוב מעיד (לפעמים) על כך שאשתו היא אישה טובה.

הייתי צריכה להכיר אנשים טובים.

נזקקתי לחברים.

ג'וזי הזאת אולי אינה טובה, אבל היא לפחות מישהי שתתקשר אליי, ולא ממרחק אלפי קילומטרים, וחשוב עוד יותר – היא לא אמא שלי.

”בייב.”

רטט עבר בי למשמע המילה, רטט שהתפוצץ בקצה עמוד השדרה, בגב התחתון, והתפשט אל ישבני. הרגשתי את התחושה המהירה, המפתיעה והנעימה-להבהיל הזאת, והסתובבתי באיטיות אל הדלת.

הברה אחת. הוא אמר הברה אחת, ואני פגשתי בו רק פעם אחת וידעתי מי יהיה שם. ידעתי מי גורם לי להרגיש את התחושה הזאת.

צדקתי.

בפתח המשרד ניצב מיקי דונובן, במכנסי טרנינג כחולים רפויים ובחולצת אימונים לבנה צמודה.

והוא חייך בחמימות, נראה מופתע לטובה (כנראה מנוכחותי במכון אגרוף) ומאוד מזמין.

נדהמתי מנוכחותו שם באותו רגע, אבל לא מהעובדה שהוא מתאמן במכון אגרוף.

"זה לא מקום שבו ציפיתי להיתקל בך," העיר מיקי.

"טוב... לא," עניתי. "מה שלומך, מיקי?"

"הכול טוב," הוא אמר לי, נשען בכתף אחת על המשקוף, בתנוחה

שערערה לחלוטין את שלוות נפשי. "ואת?"

"בסדר גמור," שיקרתי.

"אתה מכיר את אמיליה?" שאל ג'ייק, ומבטו של מיקי נדד

אליו.

"היא השכנה החדשה שלי," שיתף אותו מיקי והוסיף, "בבית של

קמרון."

הרגשתי את ג'ייק מביט בי, ולכן קרעתי את עיניי ממיקי והסתכלתי

אליו.

"הבית של קמרון?" הוא שאל, כשעיניי פגשו את שלו, והעיר, "זה

חת'כת בית."

"אתה צודק," הסכמתי, אם כי לא הייתי בטוחה למה בדיוק הוא

מתכוון. ניחשתי וציניתי, "זה נכס מדהים."

הוא הנהן. "בהחלט. אין מצב שאני, ג'וזי והילדים נעזוב אי-פעם

את 'בית לבנדר', אבל המתווך עשה אירוע בית פתוח ב'קליפ־בלו',

אז הלכנו וכולנו אהבנו את הבית. המקום מדהים."

שמחתי שהוא מסכים איתי, אבל הייתי מבולבלת.

"קליפ־בלו?" שאלתי.

"הבית שלך, יקירה," הכריז מיקי, והייתי צריכה להתעשת ולא

לזנק בבהלה, כי קולו היה הרבה יותר קרוב משהיה קודם.

"הבית שלי?" שאלתי.

"קמרון קרא לו 'קליפ־בלו'. זה נשאר. וזה עובד," הוא הסביר.

"לאנשים שהיו בעלי המגרש קודם היה שם בית ישן. שני דורות של נשים שאהבו את מגע האדמה בידיהן טיפלו בשטח במשך קרוב לשבעים שנה. המקום היה מכוסה פרחי פעמונית כחולים. הן שתלו כמה, השתילים נקלטו והתפשטו לכל עבר. אפילו עברו את הכביש ועכשיו הם מכסים את השטח שלי – וזו לא תלונה. גם קמרון אהב אותם, השתמש בהם בעיצוב שלו, בצבע, בזכוכית הצבעונית, בשביל, ונזהר לא לפגוע בהם ללא צורך. הוא הרחיק לכת ואפילו שתל חדשים במקום אלה שמתו במהלך הבנייה. בגלל זה באפריל ובמאוס הבית שלך נראה כאילו הוא צף על ענן כחול, על רקע צוק."

"אלוהים אדירים," לחשתי. מילותיו מילאו את ראשי במראות מופלאים וגרמו לי להצטער על כך שלא ניצלתי את הסיבה הזאת כדי לעבור לכאן כמה חודשים קודם. "חבל שהמתווך לא העלה תמונה של זה לרשת. אילו הייתי רואה אותה, בטח הייתי משלמת את המחיר המלא."

לא יכולתי לשמור על קור רוח, כשצחקו של מיקי מילא את החדר; לא רק מפני שהצליל היה יפה ביותר אלא בגלל ההפתעה.

לפני שהספקתי לשאול מה מצחיק, הוא אמר לי.

"אני שמח שלא שילמת את המחיר המלא, בייב. הזוג שבנה את הבית היה משהו. היא היתה בִּיץ' מהגיהנום, שרק השמוקיות של בעלה היתה גרועה ממנה. הבית עמד למכירה במשך נצח, כי הם לא הצליחו להסכים על אף הצעת מחיר שהוגשה והיו נכנסים לריבים איומים עם הקונים עד שאלה פשוט ויתרו. הם המשיכו לריב, מחיר הנכס ירד שלוש פעמים, מה שחבל, כי הבית הוא הבית הזה. אבל לא חבל, כי בסוף שני האידיויטים האלה נדפקו. אבל זה כאב ראש אמיתי, כי הבית נמצא בשכונה שלי ושטויות כאלה משפיעות על ערך כל הנכסים סביבו. הדרך היחידה שהם הצליחו כנראה למכור היתה למישהי כמוך, שהמתווך הצליח לשמור במרחק גדול משני דגי הפִּרְנָה הטורפים האלה."

"נשמע לא נעים," הערתי, ושרידי צחוקו נהפכו לחיוך.

"אני אמנם לא מכיר אותך היטב, אבל כבר ברור שאת מוצאת חן

בעיניי הרבה יותר מהם," הוא ענה.

וכבר ברור שזה מצא חן בעיניי.

אבל זה לא אמור למצוא חן בעיניי. זה לא אמור להיות כלום בעיניי.

כך או כך, הייתי צריכה להגיב ולכן מלמלתי, "זה טוב."
 "כן, הוא הסכים." "שכנים גרועים זה נורא."

בהתחשב בזה שבפגישתנו הראשונה הוא נאלץ להציל אותי מהאקס שלי הזועם ומנבל הפה, החלטתי לא להגיב.

גם מיקי לא התעקש על הנושא.

במקום זה הוא אמר, "עדיין לא הבנתי למה את כאן, אמיליה."
 עיניו הכחולות נצצו, ובטני התמלאה פרפרים. "כי אם את מתאגרפת, אני אהיה בהלם."

"אה, נכון," מלמלתי, כחכחתי בגרוני והמשכתי, "אני מוכרת כמה דברים וחשבתי לתרום את ההכנסות לליגת האגרוף לילדים."

עוד חיוך ממיקי. "מעולה."

"מכירה ביתית. ג'וזי תעזור," הוסיף ג'ייק, ומיקי הביט לעברו ושוב אליי.

"יש לי כמה שטויות שאני יכול לתרום. תגידי לי מתי המכירה. אני אביא אותם."

זה לא היה צעד בדרך להתרחקות ממיקי דונובן, אבל אם המתאגרפים הצעירים זקוקים לציוד ראוי – כל המרבה הרי זה משובח. אז לפחות למען המטרה הזאת אצטרך לנשוך את השפתיים.

"בטח, אדאג שתדע," עניתי.

"ואם את זקוקה לעזרה, אני מעבר לכביש," הוא הציע.

זה לא יקרה.

"תודה," אמרתי ומיהרתי להביט בג'ייק, להושיט את ידי ולהוסיף, "היה נעים להכיר. אתקשר לאשתך בקרוב."

הוא נטל את ידי, לחץ אותה ואמר בתשובה, "היה נעים לפגוש גם אותך. בטח נתראה בקרוב."

"כן." הנהנתי והכרחתי את עצמי להסב את תשומת לבי אל מיקי.

"טוב לראות אותך שוב, מיקי."

עוד חיוך רחב. "גם אותך, בייב."

השפלתי את סנטרי, הסטתי את מבטי, מלמלתי, "שלום רבותי", והלכתי לדלת.

בתגובה קיבלתי, "ביי בינתיים, מג'ייק ו"ביי יקירה, ממיקי. בעודי עושה את דרכי החוצה בזריזות, שיגרתי חיוך מהוסס אל המתאגרף שהמשיך באימוניו, אלא שעכשיו הוא קפץ בדלגית. הוא החזיר לי חיוך סתמי, בעיקר מפני שמבטינו הצטלבו. המשכתי ללכת, והעובדה שתשומת הלב שלו לא התמקדה בי, העליכה אותי קצת.

הוא לא היה בלתי מושך, אם כי לא משגע כמו מיקי וג'ייק. לא הצלחתי לקבוע בדיוק בן כמה הוא, אבל ניחשתי שמיקי וג'ייק שניהם בגילי פחות או יותר, והמתאמן הקופץ בחבל נראה צעיר יותר, אם כי גם הוא כבר לא היה בשנות העשרים שלו ולכן לא יכול להיות שהוא הרבה יותר צעיר.

הוא פשוט לא התעניין בי. הייתי אישה במכון אגרוף. היו לי שדיים. היה לי ישבן. היה לי שיער ארוך, עבות ומבריק.

אבל מבחינתו, גבר בשנות השלושים לחייו, שאולי אינו מסובב ראשים אבל ודאי אי אפשר להתעלם ממנו – תלוי בטעמה של אישה – לא הייתי קיימת.

הייתי נשואה לקונראד ששעשרה שנים. היינו יחד עוד שלוש שנים לפני החתונה. ובשלוש השנים שחלפו מאז שנפרדנו, כל מה שהיה לי בראש זה רק עוינות ונקמה. לא חשבתי על גבר שמסתכל עליי, כי לא הסתכלתי על אף גבר. ואז הגיעה מיין.

ויום אחרי שהגעתי... מיקי. וכשמתאגרף הזה לגמרי התעלם ממני, קלטתי שאין לי מושג מה גבר עשוי לחשוב עליי. לא היה לי מושג אם גברים מסתכלים עליי.

עד לרגע שבו ידעתי שהם לא. מיקי השפיע עליי בצורה נעימה, שלא יכולתי להרשות לעצמי וקיוויתי שאני מסתירה.

אבל מצד שני, הוא כנראה פשוט נפלא בהסתרת העניין הזה בעצמו, או שלא הזזתי לו, אפילו לא קצת.

הנחתי שהאפשרות השנייה היא הנכונה.

ג'ייק אמנם נשוי, אבל לא הביט אל מתחת לקו עיניי ושערי. והיה לי שיער יפה.

והכי גרוע – המתאגרף קופץ הדלגית בקושי הציץ לעברי. במכונית שלי – כן.

בי – לא.

נכנסתי למכונית ומיהרתי לצאת מהחנייה, להתרחק ממיקי ולקבור את שרשרת התובנות הללו, את פגיעתן הצורבת, ואת התחושה שהן עוררו בי: זקנה, אחת שהשיא כבר מאחוריה, לא חשובה, גוף שהתהלך במכון כושר ואיננו אישה, גבר או משהו בכלל.

נהגתי בנחישות ובריכוז עד הבית (שהיה, למרבה הצער, מול ביתו של מיקי).

בזמן שנהגתי, הכרחתי את עצמי לשמוח על כך שמצאתי ארגון מקומי שינצל לטובה את הכסף שארוויח מחיי הישנים.

אבל הייתי מוטרדת מכך שמיקי יהיה מעורב בעניין.

כשיצאתי מהמכונית במוסך שלי, הפתיע אותי צלצול הטלפון.

דלת המוסך ירדה, ואני שלפתי בחשש־מה את הטלפון מהתיק.

הייתי בתהליך ניתוק בלתי רשמי (אבל מוחלט, באופן בלתי רשמי) של יחסי עם רוֹבִין, החברה הכי טובה שלי בלה־הויה. את הנתק יזמתי, כי בדומה לאמי גם היא עודדה אותי למעשים מזדמנים מרושעים של ביצ'ת אמיתית, שכל מהותם היתה למרר את חייו של קונראד ובעיקר את חייה של מרטין.

לצד ההבנה, שאמי ואבי שימשו טריגרים להתנהגות הזאת שלי, הגעתי במהלך הנסיעה, שבה חציתי את היבשת, למסקנה, שגם לרובין יש עליי השפעה רעה.

גם היא התקשרה ואני השבתי בהודעת טקסט. אשלח לה מייל כשהמחשב שלי יחובר. ולפי התכנון שלי, אם לא אצליח לשנות את החברות בינינו למשהו הרבה יותר בריא בשבילי, נהפוך עם הזמן

למכרות. שינוי סטטוס, שאם היא תרצה בעתיד לדבר עליו, אסביר לה שזה קרה בגלל המרחק.

זה לא בא לי בקלות ולא התייחסתי לכך בקלות ראש. עצם המחשבה לאבר את רובין הכאיבה לי, ושנאתי אותה. רובין ואני היינו חברות במשך שנים. נפגשנו במסיבה, כשקונראד הצטרף למרפאה של בעלה. היא היתה יפיפיה ומצחיקה, והיא אהבה את הילדים שלי כמו שאני אהבתי את שלה. בילינו זמן רב יחד. שיתפנו זו את זו בכול. סמכנו לחלוטין זו על זו. בארבעים ושבע שנות חיי היא היתה האישה היחידה שפגשתי ושנהפכה לאחות שלא היתה לי ותמיד רציתי. בשנים האחרונות, ככל שמעשי הרשעות המזדמנים שלי נמשכו (ונמשכו), חברותיי האחרות התרחקו ממני, עד שנשארה לי רק רובין.

אבל בעלה עזב אותה שנתיים לפני שבעלי עזב אותי, ולא בשביל אחות אלא לטובת מדריכת פילאטיס. וכך שכללה רובין את מעשי הרשעות המזדמנים שלה לאמנות, מכיוון שהיה לה שפע של זמן לשפר את יכולותיה עוד בטרם הצטרפתי למשחק. היא היתה המנטורית שלי – הטובה מאוד – ואנחנו המשכנו בשטויות שלנו בחרווה, שרק לאחרונה הבנתי כי היא היתה מסווה לייאושנו.

והיא נשארה שם עדיין, מתפלשת במרירות חייה ודוחקת בי לטפח את מרירותי, לא מתקרבת בכלל לשלב בחייה, שבו תהרהר במצבה ובמעשיה, תתקדם הלאה ותחזור לשלוט בחייה. אך כדי להציל את משפחתי זה בדיוק מה שהיה עליי לעשות. ולשם כך הייתי צריכה להינתק ממנה (חלקית) בבת אחת. וזה בדיוק מה שעשיתי, כדי להתחיל מחדש. אי-לכך השיחה יכלה להיות רק מאמי, בחריגה ברורה מדפוס התנהגותה הרגיל.

או, במקרה שהיא האיצה תהליכים, המתקשר הוא אבי, שיכעס עליי על שלא עניתי לטלפונים מאמי ויהיה מוכן ומזומן להבהיר לי את עוצמת כעסו, לחתוך אותי לחתיכות בפגיגות הקרח המחודדים שלו ולעשות ממני אפס.

לא ירעתי איך להתמודד עם העובדה, שצג הטלפון לא הראה דבר למעט מספר טלפון שלא הכרתי.

אמא לא היתה משחקת משחקים. היא לא היתה מגיעה אליי בתחבולות. ואבא לא היה מתקשר אליי משום מכשיר שאינו הנייד שלו, כי הדבר היה מצריך את חיפוש המספר שלי, שהוא לא טורח לזכור. הוא בחיים לא היה עושה את המאמץ, אפילו לא כדי להכניס לי.

זאת עלולה להיות רובין. היו לה שלל דרכים להגיע לאנשים שלא רצו לשמוע ממנה.

למרות המחשבה הזאת החלטתי להסתכן ולענות. הצמדתי את המכשיר לאוזני ואמרתי "הלו", זהיר.

"הלו, זאת אמיליה?" שאלה אישה (לא רובין, תודה לאל).
 "כן", עניתי. בעודי פותחת את הדלת המחברת את המוסך לפינת האוכל.

"מדברת ג'וזפין ספיר", היא הכריזה, ואני עצרתי, בעוד עיניי בוהות בים הכחול מבעד לחלונות שלי, וחשבתי על כך שג'ייק לא שיקר. אשתו כנראה באמת להוטה, וכפי שצפה רק הגעתי הביתה, והיא כבר מתקשרת. "פגשת את בעלי במכון הכושר. ג'ייק ספיר?"

"אכן פגשתי, ג'וזפין, אישרתי." ואני שמחה שהתקשרת.
 "ציוד לראש הוא חיוני באגרוף", היא הכריזה הכרוזה משונה. "יש לנו שלושים ושבעה ילדים בליגת הילדים וציוד מתאים רק לשניים-עשר." קולה התמלא התלהבות. "ג'ייק סיפר לי מה את רוצה לעשות, ומכירה ביתית היא הדבר! אני לא יודעת למה לא חשבתי על זה בעצמי."

כמעט הספקתי להביע הסכמה, כשהיא עצרה לנשום, אבל לא ממש, כי היא המשיכה.

"תשמעי, אני לא רוצה ללחוץ עלייך, אבל העונה מתקרבת, ומכירות העוגות שלנו ומאמצי גיוס המנויים למגזין לא ממש מתרוממים. אבל לכולם יש בכית פריטים שהם כבר לא רוצים ושאחריים כן ירצו. אז אם את פתוחה לזה, אני אתקשר לאליסה. היא חברה שלי ואמא של מתאגרף. אנחנו נפעיל את קבוצת הקשר הטלפונית של האימהות.

נשיג עוד פריטים לתרומה ונתכנן איך להפיץ את המידע בתפוצה הכי רחבה."

"זה נהדר, ג'וזפין, אני חושבת שככל שהמכירה תהיה גדולה יותר, כך היא תהיה טובה יותר. תרשי לי רק להזהיר אותך, שלי עצמי יש הרבה מאוד פריטים שאני חייבת למכור," אמרתי לה. "יש לי גם תכנית לעלונים מעוצבים, מודעה בעיתון ומודעות שאבקש מבעלי עסקים מקומיים לתלות על לוחות מודעות ציבוריים ובחדרי צוות..." עוד לפני שסיימתי היא הכריזה, "מעולה! ואני אדבר עם בתי הספר. הם שולחים אימיילים להורים גם בקיץ. הם יכולים לרווח על זה כדיעה חדשותית. נצטרך גם מתנדבים..." היא היססה לפני שאמרה, "יש הרבה פרטים שצריך לעבור עליהם. אולי כדאי שניפגש. נלבן הכול פנים אל פנים. אבקש מאליסה להצטרף אלינו. את עובדת? שנעשה את זה בארוחת צהריים, ארוחת ערב או על קפה?"

כן, ג'ייק לא שיקר. אשתו היתה מאוד נלהבת.
 "אני... לא עובדת," הודיתי, והרגשתי עוד הרגשה חדשה – בושה. על כך שאיני עובדת, ועוד יותר מזה – על כך שמעולם לא עבדתי. אף פעם לא, בכל חי. התגברתי והמשכתי, "אז אני יכולה להתאים את עצמי לכל דבר, לפי לוח הזמנים שלך."
 "נהדר. אדבר עם אליסה ואחזור אלייך. נשמע מתאים?"
 התקדמתי לעבר המטבח כדי להניח את התיק על הדלפק ועניתי, "נשמע מצוין."

"ג'ייק אומר שאת חדשה במגדלנה?" היא העירה.
 "הגעתי לפני קצת פחות משבוע," אמרתי.
 "אז ברוכה הבאה לכיתנו, שהוא עכשיו גם הבית שלך, ואני מצפה בשמחה לפגוש אותך."

"כנ"ל, ג'וזפין."
 "ג'וזי," היא אמרה. "תקראי לי בבקשה ג'וזי."
 "בסדר, ג'וזי."

"אתקשר מיד אחרי שאדבר עם אליסה."
 "נהדר."

"תשמרי על עצמך, אמיליה."

"גם את, ג'וזי."

היא ניתקה, ואני הנחתי את התיק ואת הטלפון על הדלפק. ניגשתי למקרר, פתחתי אותו, בהיתי בתכולתו, ואף כי דילגתי על ארוחת הבוקר ושכחתי מארוחת הצהריים ומהמקרר, שהיה מלא מאז שהילדים הגיעו לסוף השבוע, לא מצאתי בו שום דבר מפתה. סגרתי את המקרר וקפצתי בבהלה כשהטלפון צלצל. לקחתי אותו מהדלפק, ראיתי אותו מספר כמו קודם על הצג ועניתי.

"ג'וזי?" שאלתי במקום ברכת שלום.

"רביעי בצהריים מתאים לך?" היא שאלה בתגובה.

נעצתי עיניים בדלפק וחשבתי שהיא לא סתם נלהבת, היא ששה.

"כן, זה בסדר גמור," אמרתי לה.

"מצוין. צהריים. הדיינר של ווֹת'רְבִי. אנחנו נהיה שתי הבלונדיניות

בתא שליך החלון."

"אז למקרה שיהיו עוד שתי בלונדיניות, כדי שתזהו אותי, אני

אהיה הברונטית הנמוכה, בגיל העמידה," הודעתי לה.

"קטנה," היא קבעה בתשובה.

"סליחה?" שאלתי.

"נשים אינן נמוכות. הן קטנות. הן גם אף פעם לא בגיל העמידה.

הן בוגרות."

לא ידעתי כיצד להגיב לאמיתות הללו, שנוסחו בלשון חדר-

משמעית, ולכן הסתפקתי ב"אה. נכון."

היא נשמעה מעט מתוסכלת כשחזרה בה ואמרה, "את, כמוכן,

יכולה להתייחס לעצמך בכל דרך שתרצי."

הרגשתי צורך להרגיע את תסכולה ואמרתי, "קטנה זו מילה יפה

יותר. וגם בוגרת."

"בהחלט," הסכימה. "אם כי גם אני לא מתה על בוגרת. אין לי

מושג למה אישה צריכה לציין את זה."

לא נותר לי אלא להסכים.

"אז אני אהיה הברונטית הקטנה, הבוגרת," אמרתי לה בניסיון

להתלוצץ. "אם כי החלק הבוגר הוא סוד שלנו."

"ואליסה ואני נהייה הבלונדיניות הבוגרות הלא־קטנות," היא השיבה, ולשמחתי, נשמע בקולה חיוך. "ועוד משהו שכדאי שתדעי – בגלל הקיץ ייתכן שהבן שלי, איתן, יהיה איתי. וכיוון שאליסה ובעלה ג'וניור הם אנשים נדיבים וטובי־לב, הם החליטו – בתבונה – לאכלס את מגדלנה בשפע ילדיהם, ולכן יכול להיות שהיא תבוא עם חבורת ילדים. הם יהיו אלה שעושים בלגן. אעשה כמיטב יכולתי שאיתן לא יצטרף אליהם, אבל הוא ילד עצמאי עם דעות משלו, ואביו ואני מעוררים אותו לעצמאות הזאת."

חיכתי לעבר הדלפק חיוך רחב. "יופי, כי ככה יהיה קשה לפספס אתכם."

"בהחלט," היא שוב הסכימה. "אז סיכמנו?"

"כן ג'וזי, סיכמנו. אפגוש אותך ואת אליסה בדיינר של וות'רבי ביום רביעי."

"אי אפשר לפספס את המקום," היא אמרה לי. "הוא בעיר, והעיר – כלומר העיירה – אינה גדולה. זה ברחוב קרוס. אבל אם יש בעיה, תתקשרי אליי."

היתה בה רשמיות משונה, שונה לגמרי מבעלה החברותי והבלתי רשמי בעליל, עם הדיבור הבוטה.

"אני אמצא את המקום," הבטחתי לה.

"טוב. אז נתראה, אמיליה."

"כן ג'וזי, להתראות ביום רביעי."

היא ניתקה, ואני הנחתי את הטלפון על הדלפק.

הרמתי את הראש והסתכלתי בחלל היפה, שלא נראה כל כך יפה עם כל הארגזים הניצבים זה על גבי זה צמוד לקירות.

אבל אם לג'וזי ספיר יהיו יד ורגל בעניין, המכירה הביתית תתרחש במהרה, ואני אוכל להתחיל ליצור בית כלכבי שבו ילדי ירגישו בנוח.

אלא שלא אתחיל בפרויקט, עד שהבית לא יהיה נקי ממטעני העבר. ופירוש הדבר שעד יום רביעי בצהריים, שבו היו לי תכניות לפגוש אנשים, לא היה לי מה לעשות בבית, שאליו חזרתי משיטוטיי לשום־מקום כדי לעשות שום־דבר בעל ערך ממשי.

שום דבר.

שום חברים.

שום עבודות בית.

שום עבודה להתייצב בה.

שום ילדים שיחזרו בקרוב הביתה.

הכבלים והטלוויזיה היו אמורים להיות מותקנים למחרת, אז אפילו

זה לא היה. לפתע היתה לי תחושה מוזרה שאני נמחצת.

נמחצת תחת משא כל מה שחדש מסביבי.

נמחצת תחת משא כל הדברים שעליי לעשות כדי להפוך את

המקום הזה לבית.

נמחצת תחת כובד כל השגיאות שלי והמאמצים שידעתי שיידרשו

לתיקונן.

נמחצת מבדידות. בדידות שבמשך כל השנים, שבהן הייתי לבדי,

לא התחלתי אפילו במסע לשנות אותה, ולהמיר אותה בתחושת לבד,

שבה ארגיש נוח.

נמחצת מהפחד מפני צלם של הוריי, שלעת עתה עמדו מנגד

אבל הם יתעייפו מכך, וכשזה יקרה, הם יפלו לחיי בדרכים

ערמומיות, שעלולות להשמיד את המרקם השביר של מה שאני מנסה

ליצור.

נדרש מאמץ. נדרש זמן. עמדתי במטבח הפתוח היפיפה שלי,

המשקיף על מרחבי הים הכחול, מסמסתי את המאמץ ולקחתי את

הזמן.

ואחר כך תכננתי תכנית.

לקחתי את הטלפון והעליתי את האפליקציה לאיתור מקומות

נחוצים בקרבת מקום, פתחתי את המפה כדי לאפשר לג'י.פי.אס

להוביל אותי ויצאתי שוב אל המכונית.

יצאתי מהמוסך ונסעתי לחנות לעיצוב הבית, שם אספתי כל כך

הרבה דוגמאות צבע, שיכולתי לעשות מהן תערוכה בבית.

אחר כך נסעתי לקניון הקרוב ביותר, לא רק כדי לדעת היכן הוא

אלא גם כדי לקנות כמה ספרים.

ורק אז חזרתי הביתה.

הנחתי את דוגמאות הצבע במגירת מטבח. אעבור עליהן אחרי המכירה הביתית ואחרי שאגור זמן־מה ב'קליפ־בלו' ואדע למה הקירות זקוקים (ואגב, השם הזה נפלא בעיניי והחלטתי להשתמש בו, כולל במדבקות הכתובת שאזמין כשאתחבר לאינטרנט).

ואז עשיתי משהו שלא עשיתי מימי (כי בעבר זה גם היה קצת בלתי אפשרי, כיוון שבלה־הויה גרתי בתוך מתחם גולף, לא על חוף ים). משהו שבעבר אף פעם לא שקלתי אפילו לעשות.

ביליתי זמן עם עצמי.

ואת זה עשיתי שרועה על הספה עם כוס יין. בחלק מהזמן קראתי. בחלק מהזמן בהיתי בים.

אחר כך שתייתי עוד כוס יין.

ועוד אחת.

ותוך כדי כך גיליתי שאני נהנית מזה, נהנית לקרוא, ללגום יין ולבהות בים. עד כדי כך שבכלל לא חשבתי על ארוחת ערב.

לבסוף נרדמתי על הספה, וכשהתעוררתי כעבור שעות, לא עשיתי את מה שנהגתי לעשות אך ורק מפני שאמי קבעה שזה לא נאה לישון על הספה בבגדים.

לא גררתי את עצמי למיטה.

במקום זה עצמתי את עיני וחזרתי לישון בבגדיי, על הספה.

לא ישנתי מצוין והתעוררתי עם כאב בכתף.

ולמרות כל זה, מסיבה עלומה, התעוררתי בתחושת סיפוק.

חיכיתי עד יום שלישי אחר הצהריים כדי לשלוח הודעות לילדים וללידע אותם שאני עורכת מכירה ביתית כדי להיפטר מחלק מהחפצים הישנים ולהתחיל מחדש. הזמנתי אותם לבוא ולמיין את החפצים שלהם כדי לראות אם הם רוצים להיפטר ממשהו, וסיפרתי להם שהרווחים יהיו תרומה לליגת האגרוף המקומית לילדים.

לא רציתי לשלוח להם את ההודעות יום קודם, ביום שני אחרי שהיו אצלי, כי לא רציתי שיחשבו שמפני שאנחנו גרים שוב באותה

עיירה, אחזור לחנוק אותם בתקשורת חולנית. גם לא רציתי שיחשבו שאני מציקה להם מרוב כוונות טובות. רציתי רק להראות נורמלית. וקיוויתי שזה נורמלי.

ביום רביעי אכלתי צהריים ועשיתי תכניות גרנדיזיות לפיצוץ של מכירה ביתית, שכל הכנסותיה יהיו תרומה לליגת האגרוף לילדים של מגדלנה, עם הין והינג של שתי בלונדיניות יפיפיות עוצרות נשימה. קודם כול ג'וזי, האלגנטית-מסוגננת והמתוחכמת, שבהתחלה הזכירה לי במידה מפחידה את הוריי. אחר כך ראיתי את האינטראקציה שלה עם אליסה, בלונדינית מסחררת אך קולנית ובוטה בסגנון כזאת-אני-ואם-לא-בא-לך-שק-לי-בתחת, מהסוג שהוריי היו מתעבים. אחרי שצפיתי בזה, היה לי ברור שגם אם ג'וזי נראית רשמית למדיי, אין ספק שזה רק חלק אחד באישיותה המורכבת – והשאר כולו טוב.

הן באו בלי הילדים, מה שאכזב מעט. הן גם אמרו לי שאין סיכוי לצלוח את המשימה בלי לגייס את כל הילדים (התברר שלכל האימהות של הילדים המתאגרפים יש טונות של דברים, שהן רוצות להיפטר מהם, ורובן מוכנות לעזור). אז זאת תהיה מכירה ביתית פיצוץ. ויהיו לי שתי חברות בפוטנציה. זה טוב.

מה שלא היה טוב זה שחיכיתי עד יום ראשון כדי להודיע שוב לילדיי ולהזכיר להם שאני עורכת מכירה ביתית בשבת הקרובה וזו הזדמנות בשבילם להיפטר מחפצים ישנים ולקבל חדשים. כתבתי גם שאשמח אם יחזרו אליי, ועדיף מוקדם ולא ברגע האחרון, כי הכול מתקדם

במרץ (ואכן כך היה, ג'וזי ואליסה אמנם עובדות, אבל לדעתי יש להן אנרגיה ברמות על-טבעיות – נוסף לתשוקה עזה וממריצה לעשות הרבה כסף).

הזמנתי את אודן ואת פיפה למכירה – אם יבוא להם.
עשיתי את כל זה, ושוב – הם לא ענו.

במשך השבוע וחצי שלאחר מכן עיצבתי עלונים, הדפסתי וחילקתי אותם, פרסמתי מודעות בעיתונים שונים ופתחתי את דלת ביתי בפני שלל אימהות למתאגרפים-לעתיד, שהביאו ערימות של חפצים למכירה. אפילו שכנעתי תחנת רדיו מקומית לדבר על האירוע ותכננתי להציע משקאות ונשנושים (בתשלום, לאותה מטרה כמובן) כדי למקסם את ההכנסות.

כשאליסה הביאה את החפצים, שהיא תרמה למכירה, וראתה חלק מהדברים שהתכוונתי להיפרד מהם, שלחתי אותה הביתה עם שני ארגזים של פריטים בחינם, שהיא פשוט היתה חייבת שיהיו שלה. ניהלנו ויכוח ידידותי, מפני שסירבתי לאפשר לה לשלם, והיא נכנעה, רק משום שהשאירה שלושה ארגזים של חפצים שתכננה לרכוש בחזרה ביום הגדול, וכבר סימנה על דפנותיהם בטוש, "שייך לאליסה, אסור לגעת! ראו הוזהרתם!"
במשך הזמן הזה הנחתי לילדיי.

יומיים לפני המכירה הביתית שלחתי לילדיי הודעות תזכורת והזמנתי אותם שוב לבוא.

הם לא השיבו.

דף חלק

בערב שלפני המכירה עמדתי במטבח והמשכתי מתוך אינרציה.
הייתי מוכנה... די מוכנה.

המקום היה מלא וגדוש בחפצים, חלקם בערימות ליד הדלתות, ממתינים לעבור לחצר הקדמית ולִדְק. הפריטים הללו סודרו (וסודרו מחדש ולפעמים גם פעם שלישית) כך שייראו מושכים. לכולם הוצמדו תגיות מחיר. היו גם שלטים שנועדו לכוון את הקהל לחדרים, שבהם היו עוד פריטים למכירה.

ואני עמדתי במטבח ואפיתי.

בחנות יצירה מצאתי שקיות פלסטיק חמודות עם דוגמאות והחלטתי למלא אותן בסהרונים הקינמון שלי. קשרתי אותן בסרטים גדולים וצבעוניים. כך עשיתי גם עם עוגיות השוקולד צ'יפס שלי ועם עוגיות חמאת הבוטנים, שלתוכן הכנסתי מיני חטיפי חמאת בוטנים ושוקולד. כולן היו מונחות על הדלפק או על גבי צלחות הגשה בקומות (שגם הן נועדו למכירה) או על מגשים (שנועדו אף הם למכירה).

כל העוגיות היו ארוזות, מתומחרות, מוכנות.

ברגע זה עברתי על קאפ־קייקס עם ציפוי מרנג וסוכריות זעירות בצורת פרחים בצבעי פסטל. קאפקייקס טעימות ביותר, שהציפוי המבריק־צבעוני שלהן הפך אותן למגנט־ילדים.

אלה יימכרו תוך רבע שעה.
בטוח.

הכנתי מכלים גדולים של לימונדה ושל תה קר, שהתכוונתי להגיש בקנני הבדולח המהודרים שלי (למכירה) ובכוסות קצת פחות מהודרות אך עדיין מהודרות (גם הן למכירה). במקרה שבמוסך ציננתי בקבוקי מים, ובשני המקפאיים היו לי שקיות של קרח, שתכננתי למלא בדליים נאים ולמכור.

השעה היתה כעת שמונה, ואני עברתי ללא הפסקה מאז אתמול – לא, למעשה כל השבוע האחרון. בלילה הקודם נפלתי למיטה בחצות. אבל בערב הזה הייתי צריכה ללכת לישון כבר לפני שעתיים. במקום זה התעסקתי בעיטור הקאפקייקס בציפוי המבריק, ותריסר קאפקייקס נוספות היו בתנור ברגע זה. האחרונות.

אחריהן אמזוג לעצמי כוס יין, אתקלח ואלך לישון. אם יישאר לי עדיין כוח אחרי התריסר האחרון. בדיוק כשהמחשבה הזאת עברה לי בראש, צלצל פעמון הדלת, והפעם לא התענגתי על צליליו היפים. לא, נאבקתי בדחף לחנוק את האמא האלמונית של עוד פרח-אגרוף, שהגיעה באיחור כדי להביא ערימת זבל שאצטרך לתייג ולסדר אחרי שמונה בערב שלפני היום הגדול – שפרסמנו מראש, כי הוא יתחיל בשבע בבוקר.

שמטתי את הכף אל תוך הקערה וניגשתי לדלת. מבעד לצללים שנשקפו בזוגיות הדלת ראיתי שיותר מגוף אחד עומד בחוץ, ואחד מהם אינו אמא של פרח-אגרוף אלא אבא שלו.

זה היה הגיוני, והייתי צריכה לחשוב על כך בעצמי. גברים לא יודעים שלא באים בשעה כזאת, ביום כזה. סובבתי את הבריחים, פתחתי את הדלת ועטיתי הבעה נעימה, לא רצחנית, ואז עצרתי בבת אחת.

”היי,“ בירך אותי מיקי דונובן, שעמד בפתח ונראה מושך במידה לא הוגנת בג’ינס דהויים ובחולצת כפתורים מכותנה, ששרווליה מופשלים

במעלה זרועותיו השריריות ועל לסתו המוצקה – שוב – זיפי ערב. איתו היו עוד שני יצורים, שלא ממש קלטתי מכמה סיבות: ראשית, מיקי חייך חיוך רחב, שנית, הוא נראה מושך ברמה פלילית בלבוש היום יומי שלו, ושלישית, בידו היה ארגז גדול מלא בחפצים, שידעתי כי אצטרך לתייג ולסדר – כלומר היין והמקלחת בוטלו. שאר הערב ילך על תיוג, על סידור ולמיטה.

“אלוהים, מה קרה – הסלון שלך סופח לגן-עדן?”

זוהי, אבל רק כדי למצמץ.

“סליחה?” שאלתי.

“אמיליה יקירה, אני לא יודע מה את עושה שם בפנים, אבל זה מריח כמו משהו שיכול להיות רק תוצאה של התערבות אלוהית.”
וואו.

זה עשה לי הרגשה טובה. כל כך טובה. טובה להדהים.

לא-נורמלי טוב.

וזאת היתה הרגשה מצוינת, כי אהבתי לאפות. עוד בחטיבת הביניים התאהבתי באפייה בשיעורי כלכלת בית. אבל כשהשתלטתי על המטבח העצום של הוריי כדי ליהנות מהתחביב החדש שלי, אמי פעלה מיד כדי לגדוע באיבה את הפעילות הזאת.

“יש לנו צוות עובדים לביצוע מטלות כאלה, אמיליה,” היא גערה. “שלא לדבר על כך שלידי צריכה לעשות ככל יכולתה כדי להתרחק ממתוקים.”

לרוע המזל, כעבור שנים, כשהכבלים הללו נותקו ויכולתי להיות חופשיה לאפות כאוות נפשי, נכבלתי מחדש בכבלים דומים, כי קונראד החזיק באותן דעות.

“בגללך תהיה לי כרס, קטנטונת,” הוא אמר לי בפעם השנייה שבה אפיתי לו עוגיות. אחר כך הוא נעץ בי מבט רב משמעות. “וגם לך כדאי להימנע מזה.”

חשבתי שאוכל להשתעשע באפייה כשהילדים נולדו, כי ילדים מטבעם אוהבים עוגיות וקאפ־קייקס עם ציפוי מבריק ועם סוכריות קטנות למעלה.

אבל טעייתי. קונראד התייחס לכל סוכר שנכנס לגופם של הילדים כאל ניסיון להרעיל אותם.

למעשה, הוא אמר לי שסוכר הוא רעל, "וצריך להימנע מזה בכל מחיר, פוקי."

וכך יצא שהגנבתי להם קאפ־קייקס, עוגיות, פאי ועוגות, כשאביהם נעדר מהבית בדרכו לכינוסים.

וחוץ מזה קברתי את כל החלק הזה שלי.

ואני חייבת להודות, כי כשהתחלתי לאפות לפני שעות, אמנם התעייפתי, אבל שקעתי לגמרי בעשייה.

רק עכשיו, כשהתשישות כבר מילאה אותי, נהנית פחות.

ובכל מקרה, מיקי צדק. לבית היה ריח של מאפייה. ניחוח סוכרי ומתוק.

ריח גן עדן.

באותו רגע החלטתי לשוב ולאפות. בשבילי. בשביל הילדים.

ואולי בפעם הבאה שיבואו אצליח לשכנע אותם להישאר בבית, במחיצתי, יותר מחמש דקות, באמצעות שוחד: קאפ־קייקס.

"כדור הארץ לאמיליה. את כאן, בייבי?"

טלטלתי את ראשי והתמקדתי במיקי, ששמי על שפתיו והצחוק בקולו העמוק עשו לי דברים שסירבתי להרגיש.

"סליחה, היה יום ארוך."

"אני בטוח," הוא מלמל ועיניו ריקדו עליי (אך סירבתי להודות

בזה). הוא הרים מעט את הארגו שבידיו. "ג'וניור התקשר, אמר שמחר היום הגדול. לא אמרת לי."

אכן לא אמרתי לו, ולא מפני שהשתדלתי להתחמק ממנו (אם כי גם זה נכון) אלא כי לגמרי שכחתי.

"נכון, מיקי, לא אמרתי," הודיתי. "אני מתנצלת."

הוא המשיך לחייך חיוך רחב. "אין צורך בהתנצלויות, בייבי. שמתי

לב שהבית שלך נהפך למוקד פעילות בשבוע האחרון. אבל הילדים ואני מיינו את הדברים בבית שלנו וחשבנו להביא לך את הדברים

האלה כדי לתרום את חלקנו."

"ולקבל קאפ־קייק."

המילים נשמעו מפי אחד היצורים שאיתו, ואני הפניתי סוף כל סוף את תשומת לבי לילד ולילדה שעמדו משני צדדיו של מיקי. כשהתבוננתי בהם, ראיתי שמיקי והאקסית שלו יצרו בדיוק את ההפך ממה שקונראד ואני יצרנו.

בתו היתה ללא ספק הגדולה מהשניים ודמתה מאוד לאביה, רק בגרסה נשית, נמוכה יותר ומקומרת מאוד, כמעט שמנמנה, ונראה שעדיין נשאה עליה מעט שומן ילדות של גיל טרום-התבגרות.

לילד היה שיער בלונדי כהה, והוא ירש, למזלו, את עיניו הכחולות של אביו. גם גופו עדיין לא הגיע לשלב המגובש, ולפי הערכתו בתו של מיקי היתה כבת שלוש-עשרה או ארבע-עשרה ובנו אולי בן עשר או אחת-עשרה.

"הבת שלי, אשלין", הוא אמר והפנה אליה את ראשו בחדות. "שם אירי, יוצא דופן, אני יודע," הוא אמר כמי שרגיל להסביר, ואני הבנתי שהוא העניק לבתו שם יפה אבל מעורר תהיות. "קִילִין, גם הוא שם אירי," הוא הכריז והפנה את ראשו בחדות אל הילד.

"הבנתי," מלמלתי. "אֵש וקִיל. אוודא שאני מאייתת הכול נכון בכרטיס הברכה לחג המולד." ההערה העלתה חיוך על פניו של מיקי, חיוך רחב על פני קיליאן וניצוץ בעיניה של אשלין, הכחולות כעיני אביה. "מה דעתכם ששלושתכם תיכנסו, תניחו את זה ותתכבדו בקאפ-קייקס?" הזמנתי.

"מגניב," הודיע קיליאן ומיהר פנימה, ישר אל המטבח. לבי נצבט, כנראה בעיקר כי רציתי מאוד שאחד מילדיי יעשה בדיוק את זה. "תודה, אה...מיז..." תלתה אשלין את המשפט הלא-גמור באוויר. "מיז כלום," עניתי וחייכתי אליה בעודי זזה הצדה. "אני אמיליה."

היא הסתכלה על אביה שנכנס פנימה, הנהנה לעברי ונכנסה אחריו.

סגרתי אחריהם את הדלת וחזרתי על הזמנתי. "תתכבדו בקאפ-קייקס או בשקית עוגיות, אם אתם מעדיפים." אשלין הלכה לכיוון המטבח.

"רק שתדעי," פתח מיקי, ואני פניתי אליו וראיתי שהניח את הארגז

על הרצפה בקצה המדרגה הראשונה שהובילה לסלון. "לילדים שלי אסור לפנות למבוגרים בשמותיהם הפרטיים."

"אה, מלמלתי ונחרדתי לחשוב שנכשלתי בלשוני.

"לא ביג דיל", הוא מיהר לומר בשקט ושוב חיך חיוך רחב וקליל. "היא בכל מקרה לא היתה קוראת לך אמיליה. היא בטח היתה נמנעת מפנייה ישירה אלייך עד שהיתה מקבלת אישור לקרוא לך דודה אמיליה, שזו הדרך שבה הם פונים למבוגרים שקרובים אליהם."

מיקי היה כנראה די קשוח כלפי ילדיו.

לא ידעתי איך להתייחס לזה, אבל אז הזכרתי לעצמי שזה לא תפקידי להתייחס לכך והסתפקתי בהנהון.

"ועוד משהו רק שתדעי", המשיך והנמיך את קולו עוד יותר, "ברור לגמרי שעבדת כמו חמור." הוא החווה בזרועו סביב החדר. "אז אנחנו נפרוק את הארגו ונתייג את החפצים. לא מתאים שנזרוק עלייך ככה עוד זבל ברגע האחרון."

היה נעים לדעת שהוא שם לב.

למרות זאת חשבתי שנוכחותו בסביבה אינה דבר בריא (לי) ולכן הרגעתי אותו, "זה יפה מאוד מצדך, אבל אני אהיה בסדר. הארגו שלך קטן, זה לא ייקח לי הרבה זמן."

הוא התבונן בי במשך מספר דקות ולא נראה משוכנע.

אחר כך הוא שאל, "את בסדר?"

השאלה נראתה לי מוזרה, ולכן עניתי, "ודאי."

הוא המשיך לבחון אותי והמשיך, "את אוכלת?"

באותו רגע קלטתי שכל מה שאכלתי מאז דייסת שיבולת השועל בבוקר היה טעימות מתערובת בצק הקאפ־קייקס שליפקתי מהלקקן.

"אני בסדר, מיקי," אמרתי לו.

הוא המשיך לבחון אותי ואחר כך הביט לעבר המטבח ומלמל, "יהיה טוב כשהמכירה הזאת תסתיים ואת תוכלי להתמקם ולנוח."

הוא טעה.

נחתי במשך זמן רב וארוך.

עכשיו אני חייבת לתת לעצמי בעיטה בישבן, מכמה סיבות.

"בהחלט יהיה," בילפתי והמשכתי. "מחר, כשהכול יסתיים, הכול יהיה בסדר."

"אני אעזור לך," הוא הודיע. "ביום ראשון אני אדאג לאוכל ולשתייה ואת תבואי אליי. אני אדליק את הגריל, אצלה כמה נקניקיות, קצת עוף. את תנחילי לך על איזו בירה, תתפסי ראש איתי ועם הילדים שלי. תשתחררי כמה שתרצי." הוא העניק לי עוד חיוך רחב בעיניים כחולות מרצדות, חיוך שרציתי בו אבל גם רציתי מאוד שייפסק. "ואם תצטרכי שבסוף הערב אכניס אותך לטנדר שלי ואסיע אותך לצד השני של הרחוב, זה ממש לא יפריע לי."

כשם שההערה על הניחוח השמימי של הבית שלי עוררה בי תחושה טובה, כך ההזמנה הזאת עוררה בי הרגשה רעה. רעה מהסוג שאסור היה לי להרגיש.

הרגשה רעה שהרגשתי, כי אף גבר שמתעניין באישה במונח מסוים לא היה מביא את ילדיו לביתה בגחמה פתאומית, ואחר כך מזמין אותה לארוחה על האש ביום ראשון כדי 'לתפוס ראש' ו'להשתחרר'. גבר שמתעניין ברצינות באישה יתכנן היטב ובדייקנות מפגשים כאלה עם צאצאיו, והם יתרחשו רק אחרי שהוא יהיה בטוח שהוא רוצה לחזור ולהזמין את האישה שהוא מזמין.

שוב ושוב.

עד שהיא תישאר, אולי לנצח.

או כך לפחות אני הייתי נוהגת עם ילדיי.

זה מה שקונראד עשה איתם. לרוע המזל, כשהתחיל, הוא היה עדיין נשוי לי.

"אלוהים, אמיליה, את ישנה בעמידה?" שאל מיקי, ושוב התנערת והתמקדתי בו.

"מתנצלת," אמרתי. "מאוד מתנצלת. יש לי מיליון דברים על הראש." לפני שמיקי הספיק לענות, נשמעה צעקה מהמטבח, "אני לא יודע מה לבחור!"

שנינו הסתובבנו לכיוון וראינו את קיליאן עומד בין הקאפ־קייקס המקושטים לשקיות העוגיות כאילו הרגע נכנס למפעל השוקולד של וילי וונקה, אך טרם קיבל רשות להתפטם.

"קח מה שאתה רוצה, קיליאן," קראתי.
 בתגובה להצעה הוא פער את עיניו כל כך, שכמעט פרצתי
 בצחוק.

"מיוז...אה...היי!" קראה אליי אשלין. "את רוצה שאני אסיים
 לצפות את אלה?" היא הצביעה על הקאפ־קייקס שטרם ציפיתי.
 "היא טובה בשטויות האלה," מלמל מיקי ונשמע מרוחק.
 כשהסתובבתי לעברו, ראיתי שהוא גוחן ליד הארגז שלו. הוא היטה
 את ראשו לאחור כדי להביט בעיניי. "תני לה."
 "אני..." הסתכלתי באשלין והצעתי, "למה שלא נעשה את זה יחד?"
 היא קרנה.

הלכתי למטבח בלי ציפיות.
 קיליאן תחב קאפ־קייק לפיו, תוך שהוא מקלף במיומנות בשפתיו
 את גביע הנייר.

מעולם לא ראיתי מישהו עושה את זה, ולכן הערתי בחיך, בעודי
 מתקדמת למטבח, "יש לך כישרון מיוחד, ילדון."
 "בְּגִמְרִי," הוא אמר בפה מלא והמשיך, "אי־בו־נים."
 חיוכי התרחב.

"קיי־סֵטֶר, בוא הנה, תעזור לאבא שלך לפרוק ולתייג את זה," הורה
 מיקי.

קיליאן חלף במרוצה על פניי בדרך לאביו.
 באותו רגע צלצל התנור.
 "תצפי את אלה, מתוקה," אמרתי לאשלין כשנכנסתי למטבח. "אני
 אוציא את המגש האחרון."

אשלין הנהנה ולקחה את הכף מהקערה.
 כשהוצאתי את המגש מהתנור, מיקי קרא, "בייב? תגיות?"
 תחושה לא נעימה, חריגה־כשהיא־קשורה־למיקי, צמררה אותי.
 קונראד כינה אותי "בייב." קונראד כינה אותי בכל כינוי חיבה
 שהעלה בדעתו.

בהמשך גיליתי שאף אחד מהם לא נועד במיוחד בשבילי, כי
 שמעתי אותו מכנה את מרטין בכמה מאותם כינויים.
 וידעתי שהדרך האגבית שבה מיקי משתמש בכינוי היא כזו בדיוק.

רק גרועה יותר. מבחינתו, כל אישה היא "בייב." או בכינוי השני, "יקירה."

לא רק אני.

בלי שום ייחוד.

מעולם לא הייתי מיוחדת.

פשוט הייתי.

דחקתי הצידה גם את המחשבה הזאת, הנחתי את תבנית העוגיות על רשת הקירור, הסתכלתי לעברו ועניתי, "כאן למעלה."
"לך תביא, בן," הוא אמר לקיליאן.
קיליאן מיהר אליי.

הוצאתי מהמגירה את התגיות ואת הטושים ונתתי אותם לבן של מיקי. הוא מיהר חזרה אל אביו. וכך התחילה פעילות קדחתנית, שבמהלכה מיקי וקיליאן שלפו חפצים מהארגז, תייגו אותם וקראו אליי כדי לברר איפה לשים כל דבר, בזמן שאשלין ואני מצפות ומעטרות את הקאפ־קייקס ומסדרות ומנקות את המטבח.
למרות עייפותי ולמרות ניסיוני להיאבק במשיכה אל מיקי נאלצתי להודות, שנעים לי בחברה. היה לי נעים להרגיש פעילות מסביב. לשמוע קולות. להחליף מילים וחיוכים.

כבר מזמן לא חוויתי את זה. כבר שלוש שנים שזה לא קרה לי באופן קבוע, ובעשרת החודשים האחרונים זה לא קרה אפילו לעיתים קרובות.

זה מצא חן בעיניי.

ולא במפתיע – ילדיו של מיקי היו ילדים טובים.

סיימנו בתוך זמן קצר, ואז גיליתי שאני מצטערת כי המשימות הושלמו.

כי ברגע שסיימנו מיקי אמר, "זה הזמן לשחרר את מיו הת'וואיי מנוכחותנו."

על כך השיב מיד קיליאן, "אני יכול לקבל שקית של עוגיות חמאת בוטנים לפני שהולכים?"

מיקי חייך אל בנו חיוך רחב. "אתה עולה לי הון כסף באוכל, ילד."

קיליאן החזיר לו חיוך רחב, חיוך לגמרי לא מתנצל, שמן הסתם ידע כי זו אכן האמת – אבל שלאבא שלו ממש לא אכפת.

"רק אומרת," התערבתי וזכיתי למבט כחול-עיניים כפול. "הכיבודים הם בחינם לשכנים."

"ככה לא תאספי כסף לליגה," אמר לי מיקי, שהתקרב לעברי ובנו בעקבותיו, צמוד אליו. הוא הגיע לצדו השני של הדלפק, סקר את השלטים שכבר הצבתי ובהם מחירי המתוקים ושלף את ארנקו.

"מיקי, באמת," אמרתי. "אשלין עזרה לי לצפות קאפ-קייקס ולנקות. המתוקים הם שכר על עבודתה."

הוא הביט בי. "אמיליה, באמת, גם קיל בליגה הזאת, אז אנחנו תורמים."

לא יכולתי לא להסכים איתו, כשנעץ בי מבט חם וידידותי, ולכן הנהנתי.

הוא השליך על הדלפק שטר של חמישה דולר והכריז, "ג'וניור אומר שהעסק נפתח בשבע. נהיה כאן ברבע לשבע."

ההצעה עשתה לי פלונטר בכטן, אבל לפני שהספקתי לדחות אותה בנימוס, קיליאן שאג באימה, "בבוקר?" פניו הביעו זעזוע עמוק. "בשבת?"

מיקי השפיל אליו את מבטו. "אתה רוצה ציוד מגן לראש, נעליים וכפפות חדשים בעונה הבאה?"

"כן," מלמל קיליאן ונשמע כמי שכפאו שד.

"אז אנחנו קמים מוקדם כדי לעזור למיז הת'זואיי למכור מחר את כל השטריות האלה," הודיע מיקי.

"זה לא באמת..." התחלתי לומר, אבל השתתקתי כשעיניו של מיקי ננעצו בי.

הבנתי. לגמרי.

ראיתי בעיניו של מיקי דונובן מבט ידידותי, חיוך, צחוק, התחשבות, הערכה.

אבל המבט שהיה בהן באותו רגע הבהיר לי, כי כשמיקי מדבר, ילדיו מקשיבים ואיש אינו חולק עליו.

הבעיה היתה שלא רציתי את מיקי בבית שלי על הבוקר. למעשה,

ג'וזי, ג'ייק, ג'וניור, אליסה ובני משפחותיהם היו אמורים להגיע בשש וחצי, ולכן לא ממש נזקקתי למיקי ולילדיו.

זכיתי לשתי ברכות לילה טוב, האחת מעוצבנת (קיליאן) והאחת שקטה (אשלין), וכשניגשו אל הדלת, איחלתי לשניהם לילה טוב בחזרה.

גם מיקי ניגש אל הדלת.

וגם אני.

מיקי עצר מעבר לדלת והורה לילדיו, "תחצו את הכביש בזהירות,

אני כבר בא."

"סדר, אבא," מלמל קיליאן והחל לחצות את החצר שלי.

"בשביל, ילד," הורה מיקי.

"אה, נכון," קיליאן הביט לעברי ופנה אל השביל. "סליחה, מיו

הת'וואיי."

רציתי לומר לו שלדעתי הוא לא יגרום שום נזק והוא יכול לצעוד

על הדשא ישירות לעבר הבית שלו, אבל לא אמרתי.

אמרתי, "זה בסדר, ילדון."

הוא שיגר אליי חיוך רחב.

אשלין הניחה בדממה יד בין השכמות של אחיה והובילה אותו

בשביל.

מיקי עמד וצפה.

וגם אני.

אחרי שחצו בבטחה את הכביש וקיליאן מיהר אל הבית, בעוד

אשלין מרדדשת אחריו, מיקי הסתובב אליי.

"אמא שלהם שותה."

ההצהרה הכנה והישירה, שהגיעה משום־מקום, השאירה אותי בפה

פעור.

"אני מספר לך את זה, כי רוב הזמן היא מתפקדת," הוא המשיך.

"אבל כשהיא שותה היא לא דיסקרטית וזה לא יפה, וכל העיר יודעת

מזה, מה שאומר שבסופו של דבר גם את תדעי."

"אלוהים, מיקי," לחשתי. "אני לא יודעת מה להגיד."

"אין מה להגיד," הוא אמר בענייניות. "רק הזמן יגיד אם צדקתי

או טעיתי כששמתי סוף לסיוט הזה, כדי שלילדים שלי יהיה בית אחד שבו יש להם הורה שנוכח כול כולו במאה אחוזים מהזמן – בין אם הם זקוקים לו או לא – במקום הורה שדואג לילדים שלו חצי מהזמן ומחפה על אשתו בחצי השני. והחדשות הטובות הן שהיא מתפקדת כשהילדים אצלה. אז זה רע ואני שונא שזה מה שקורה לילדים שלי, אבל האלטרנטיבה היתה משהו רע, שהצריך אותי גם להרחיק את הילדים שלי מאמא שלהם.”

חשקתי שפתיים, המומה מעצם השיתוף, עצובה ממה שיתף אותי בו ולא בטוחה מה להגיד או לעשות.

מיקי לא היה לא־בטוח. הוא המשיך לשתף.

”אני מספר לך את זה גם כי אשלין אוהבת לאפות, לבלות עם המשפחה שלה ולטפל בנו בכל מיני צורות. אבל לא כשהיא ליד אישה שכוס יין מולחמת לידה, שמלעלעת מילים, מפילה את הקמח ושוכחת כמה סוכר הוסיפה לבלילה.”

אוי אלוהים.

אשלין המסכנה.

”כן, אמרתי חרש. זו היתה תגובה עלובה, רחוקה ממספקת, שלא הביעה אפילו קמטון ממה שהרגשתי או ממה שרציתי לומר, אבל זה היה הדבר היחיד שהצלחתי להוציא מפי.

מיקי המשיך.

”אני מחמיר איתם וזה חרא מבחינתי, אבל אני חייב, כי היא לא באיזשהו מקום עמוק בפנים היא יודעת שהיא צריכה לפצות אותם, ובגלל זה היא מאפשרת להם לעשות המון דברים שאסור לה להרשות.”

זה נשמע לי מוכר וקרוב, אבל אני כמוכן לא אמרתי מילה – החלטה טובה, כי מיקי לא סיים.

”מצער אותי נורא שאני חייב לקבל תמיכה מהקהילה כדי לגדל את הילדים שלי, הוא המשיך, ועיניו הכחולות נהיו ממוקדות מטרה. ”ואת, יקירה, חלק מהקהילה הזאת, ממש מעבר לכביש. אני לא זקוק להרבה עזרה עם אָש. היא הילדה הכי טובה שיש, ולא רק מפני שהיא בת ארבע־עשרה ומספיק חכמה כדי לדעת שהדברים הפשוטים הם

מקור האושר הגדול ביותר בחיים. זה אומר שהיא נהנתה לצפות קאפ-קייקס בקרם איתך, גם אם זה לקח רק רבע שעה. היא גם תיהנה לעזור לך מחר. ואני רוצה כבר לומר, שאני מעריך את זה שתתני לה לעזור."

"אני..." הפסקתי לדבר, כי חששתי לפרוץ בבכי. נשמתי נשימה עמוקה, החנקתי את הבכי ואמרתי, "אני כאן בשבילה ובשביל קיליאן, בכל זמן שאתה או הם תודקו לי."

למה עשיתי את זה?

למה?

הם של מיקי והם יבואו עם מיקי. אני לא בדיוק יכולה להתרחק ממנו וגם להתיידד עם ילדיו.

אבל ידעתי שזה מה שאעשה, ומשום כך הניסיון להתרחק ממיקי נדון לכישלון.

הרגשתי שאני מסתבכת בצרה, ובנוסף לכל שאר הרגשות שהדחקתי, זה ממש לא טוב.

הוא הושיט יד ושלח אצבע מרפרפת לגב כף ידי. המגע המרפרף עקצץ במעלה זרועי, עבר את כתפי וירד אל שדיי.

עמדתי בשתיקה, מניחה לעצמי להרגיש, נהנית מהתחושה – לא, מתענגת עליה – ועם זאת נדהמת ממנה, כי מעולם לא חשתי משהו כזה.

מיקי עוד העמיק את החוויה העמוקה ממילא כשאמר בקול שקט, "תודה."

קולי היה נמוך ומעובה, כשעניתי, וקיוויתי שהוא יראה בכך אות לרגשות שעלו בי כלפי ילדיו ולא תגובה לכך שדי היה במגע של חצי שנייה בידי כדי לגרום לפטמות שלי להתקשות. "אין על מה," אמרתי.

הוא הנהן. "להתראות בבוקר, אמיליה."

בלעתי אנחה מובסת (או אולי מגורה) וחייכתי חיוך מעושה. "כן, מיקי. נתראה בבוקר. ותודה שהכרת לי את הילדים שלך."

הוא החל ללכת ושיגר אליי מעבר לכתפו חיוך וחץ שננעץ ישירות בלבי.

”מחכה שתחזירי לי באותו מטבע.”

בשלב זה ובמצב היחסים הנוכחי בינינו, הוא יפגוש את ילדיי כשאהיה מוטלת על ערש דרוי והם יגיעו לביקור המתחייב כדי לנקות את מצפונם ולוודא שכללתי אותם בצוואתי. המשכתי לחייך, אם כי ידעתי שהחיוך נראה עכשיו מזויף לחלוטין.

למזלי, הוא כבר הפנה אליי את גבו והתרחק. כדי לא להיראות חסרת נימוס המתנתי עד שהגיע לאמצע השביל ורק אז סגרתי את הדלת.

וכדי שלא ישמע, המתנתי עד שהייתי בטוחה שהוא מחוץ לטווח שמיעה לפני שנעלתי את הדלת.

הדבר היחיד שרציתי לעשות היה להתכרבל לי ולהניח לכל הרגשות שבתוכי – לכל הדברים שקברתי ולכל מה שהמשכתי כל הזמן להדחיק, בידיעה שאני מאפשרת להם להרוס אותי – לפרוץ החוצה. אבל לא עשיתי זאת.

הלכתי למטבח, וידאתי שהכול מכוסה, החלטתי נגד כוס יין ונכנסתי למקלחת.

אחר כך נכנסתי למיטה.

נרדמתי לאט וישנתי שינה טרופה.

כשהתעוררתי, לגמרי לא רעננה, ידעתי שהיו לכך מספר סיבות. אבל לא הרשיתי לעצמי להרגיש אף אחת מהן.

”מתי הילדים שלך מגיעים הנה?”

סובבתי את ראשי למשמע קולו של מיקי.

השעה היתה כמעט שעת צהריים ביום המחרת, וברור היה שהחלטתי לא להסתפק בהודעות פשוטות אלא לשלם בעד מודעות שכללו רשימה קצרה של הפריטים (והמותגים) למכירה לא רק בעיתון השבועי של מגדלנה אלא בכל עיתוני המחוז, הפכה את המכירה להצלחה מסחררת.

היתה התנפלות.

למעשה, כבר בשש בבוקר היה תור של מכוניות ברחוב. היו לכך משמעויות חיוביות, כולל העובדה שעשינו הררים של כסף וכל החפצים שלי פונו מהבית. וגם – הייתי הרבה יותר מדיי עסוקה מכדי לחשוש מבילוי בחברת מיקי.

אבל עכשיו נעלמו כבר רוב הפריטים, נותרו רק שאריות (כלומר כל מה שהעמדתי למכירה הלך, וגם כמה פריטים שלא התכוונתי למכור ובכל זאת מכרתי) והקהל התפזר והידלדל. ולכן מיקי הצליח להגיע אליי ולזעזע אותי, ואפילו לציין שהוא שם לב לכך שילדיי לא הגיעו.

שלו הגיעו ועבדו קשה. כך גם הילדים של אליסה וג'וניור. גם קונור, אמבר ואיתן של ג'ייק ושל ג'וזי הגיעו עם הוריהם. אם כי רק איתן היה בנה של ג'וזי. היא אימצה אותו לא מזמן, אחרי שנישאה לג'ייק. סיפור ארוך, שסיפרה במהלך פגישות התכנון הארוכות, וממנו למדתי למה רק לאחרונה לקחה על עצמה את גיוס התרומות לליגה.

ועוד כמה פרחי־אגרוף והוריהם הגיעו, מלווים באחים ובאחיות. בסופו של דבר, ההתנפלות לא היתה הרסנית והיום היה מוצלח. לא עקבתי אחר הסכומים, אבל ידעתי שעשינו אלפים. ג'וזי ואליסה החלו לזרוח בשמונה, ועכשיו הן כבר היו בשמיים.

גם אני. הרגשתי שחרור מופלא כשראיתי את חיי הישנים יוצאים מהבית בידי אנשים, ששמחו על ההזדמנות לקנות דברים שיסכו להם יותר הנאה משאי־פעם הסבו לי, ועוד במחירי רצפה. והרגשתי פשוט נפלא, משום שכל זה מועיל כל כך לחבורת ילדים שרצו ללמוד אגרוף.

אבל השאלה של מיקי פוגגה מיד את שתי התחושות האלה. "הם עם אבא שלהם, מלמלתי וסידרתי מחדש כמה כלים (לא שלי) בתצוגה על דלפק המטבח. את עושה מבצע אדיר כזה ואבא שלהם לא מרשה להם להגיע?" שאל מיקי בתדהמה.

הבטתי בו.

הוא קלט את המבט שלי ונרתע.

כלומר הוא קרא היטב את המבט שלי.

ומשום כך החלטתי שהגיע הזמן לספר למיקי דונובן – שכני המושך, שלא הביט בי באותו מבט שאני הבטתי בו, וגם אם כן, לא הגיע לו להיתקע עם מישהי כמוני – חלק מהסיבות שבגללן אולי יעדיף להתרחק משכנתו.

“אבא שלהם לא בדיוק רוצה שהילדים שלנו יכלו איתי. אבל לא בגלל אודן ואולימפיה לא באו. הבחירה היא שלהם. אנחנו – הילדים שלי ואני – איננו קרובים. היינו. אנחנו כבר לא. וזה באשמתי.”

“מצטער, בייב, מלמל מיקי ומבטו לא הרפה משלי. “לא ענייני. לא הייתי צריך לומר כלום.”

ערב קודם הוא דיבר אליי בפתיחות.

עכשיו השבתי לו.

“אני לא יודעת מה להגיד לך, כי זה כן וזה לא. זה יהפוך לעניין שלך, כי אתה גר מעבר לרחוב. היית שם לב שהם מגיעים אליי רק לעתים נדירות וגם אז מתאמצים לחפש סיבות ללכת.”

“אמיליה, הוא אמר בקול שקט.

חיכיתי שימשיך, אבל זה כל מה שהוא אמר.

כי לא היה הרבה מה לומר.

ובכל מקרה, עיניו דיברו. הוא הרגיש את כאבי. הוא הבין איך היה מרגיש לו ילדיו היו מתנהגים ככה.

וראיתי את הסבל.

כשראיתי את רגשותיי בוערים בעיניו, ידעתי למה קברתי הכול. כי אילולא הייתי מדחיקה, אש הכאב היתה מכלה אותי עד שהייתי חדלה להיות.

אז זהו זה.

מיציתי את כנותי.

משכתי בכתפיי. “זה המצב. אני כאן עכשיו. נראה. אתה רוצה כריך? הזמנתי כריכים מ'ווייפֶרר', ואני לא יודעת אם אתה יודע, אבל הם הגיעו לפני חצי שעה. הם במקרר.”

הוא הסתכל אל המקרר כאילו הוא ידע שאני זקוקה להפוגה ממבטו הכוחן, ואז חזר והביט בי במבט אטום אבל עדין. "אקח מה שאני צריך."

הנהנתי ופניתי ממנו.

"איימי."

עצרתי וחזרתי להביט לעברו. ידעתי שאין בבית מישהי בשם הזה, והופתעתי לגלות שהוא מתכוון אליי.

האם שכח את שמי?

"זה," הוא הכריז ובתנועת יד גורפת החווה לעבר הבלגן שנותר מהמכירה בסלון שלי. "הצלחת, בייב, עשית מעשה טוב וכדאי שתדעי שמעריכים את זה."

למשך חלקיק־שנייה הרשיתי לעצמי להרגיש טוב.

אחר כך מלמלתי, "תודה," והתרחקתי.

"אלוהים אדירים, נשאת בלי כלום," הכריזה אליסה, שעמדה בכניסה והשקיפה על הסלון שלי.

השעה היתה שלוש וחצי. המכירה הסתיימה. הפריטים שנותרו נארוזו בארגזים והובלו ברגעים אלה ממש בידי ג'וניור וג'ייק, חלקם אל צבא הישע וחלקם לאחסון, למכירה עתידית אפשרית.

אנחנו, כל האחרים, נשארנו בבית לנקות ולסדר.

לא היה הרבה מה לסדר.

היו לי ספה. מנורה עומדת. שולחן צד אחד (השני נמכר, אף שלא נועד למכירה).

לא היו לי אפילו כיסאות בר (הם כן הוצעו למכירה).

השאר היה היסטוריה.

רוב האימהות של פרחי האגרוף הלכו. אחדות נשאר, ביניהן ג'וזי ואליסה ובני משפחותיהן (למעט ג'ייק וג'וניור, שזה עתה עזבו ואיתם קונור ואיתן שהצטרפו כדי לעזור).

גם אשליין נשארה. מיקי היה בחוץ. הוא נשא את שולחן הצד, שלא

התכוונתי למכור והיה הפריט האחרון שנמכר, למכונתו של הקונה. קיליאן השגיח שלא ייתקל בשום דבר בדרך.
 "זה טוב, דף חלק," עניתי וסקרתי בעצמי את החלל המרווח, שנראה כאילו איש לא גר בו.
 ולמרות זאת הוא נראה יותר טוב משנראה כשהיה מלא ערימות ארגזים.

והייתי נחושה שביום מן הימים (בקרוב) הוא ייראה מדהים.
 "מה?" שאלה אליסה, ואני הסתכלתי עליה.
 "דף חלק," חזרתי ואמרתי. "עכשיו הגיע הזמן לעצב."
 היא חייכה חיוך ממזרי. "אחותי, אם את צריכה עזרה עם זה, יש לי דרכים להוציא כסף."
 לא ביקרתי בביתה. כן ראיתי איך היא מתלבשת. היא לקחה סיכונים (בעיצוב השיער, באיפור וגם בבגדים), ולא נעים להודות (אבל זו האמת), שהיא הילכה על גבול המראה הזנוני.
 למרות זאת רציתי שהיא תעזור לי בעיצוב, כי לא היה לי אכפת מאיזה צד של הגבול היא מהלכת. חיבבתי אותה מאוד.
 "מתי שתוכלי, אני מוכנה."
 חיוכה נעשה נלהב.

"אני מכירה מעצב מקומי שעושה עבודה טובה," הצטרפה ג'וזי לשיחה, כשכירה תרסיס להברקת רהיטים ומטלית, אם כי לא היה לי מושג את מה היא מבריקה אחרי שמכרתי את שולחן פינת האוכל (שנועד למכירה), והיא לא היתה אפילו קרובה לשולחן הצד.
 "אני רוצה שכל מה שאצור כאן יהיה כולו אני," עניתי בזהירות.
 לא רציתי לפגוע ברגשותיה וגם לא להודות שאין לי מושג מי תהיה אותה אני.

היא הטתה את ראשה ושפתיה התעקלו. "אז זה מה שיהיה."
 אליסה נופפה בזרועותיה ושגחה, "מסע קניות של הבנות לעיצוב הבית!"

סביר להניח שיהיו חמישים מסעות כאלה. היה לי בית גדול, ולמעט חדרי הילדים שנותרו כשהיו, הבית היה עכשיו דף חלק.
 בעוד אני מהרהרת ואליסה ממשיכה לחגוג בנפנוף זרועות, ג'וזי

הפנתה מבט מודאג אל חברתה. "אמיליה לא תרצה שהבית שלה ייראה כמו בית זונות."

ההצהרה הזו, ויותר ממנה החשש מתגובתה של אליסה, גרמו לי לשאוף אוויר ברעש. כשפלטתי את האוויר, אליסה שמטה את זרועותיה ופרצה בצחוק פראי שנמשך דקות אחדות, עד שהצליחה להגיד – תוך כדי צחוק – "אז מה את אומרת? שהבית שלי נראה כמו בית זונות?"

"אני אומרת שאת מעצבת עם דגש חזק על צעיפים," השיבה ג'וזי.

"כל בחורה יודעת שתאורה היא הכול," החזירה לה אליסה. "מוסכם. ולכן מי שיכולים להרשות לעצמם, משתמשים בנורות בעלות עוצמות וגימורים שונים, שמציעות אפשרויות תאורה מגוונות," השיבה ג'וזי.

אליסה פנתה אליי והצביעה על ג'וזי. "נכון שהיא קורעת?"
נכון מאוד.

לא הייתי בטוחה שג'וזי יודעת באיזה מובן היא קורעת, כשהצטרפה לצחוקים בטבעיות, ולכן לא אמרתי מילה.
"בייב!"

קולו של מיקי גרם לגופי להידרך.
היינו שמונה נשים וכנות בבית ברגע זה, וכל אחת מהן היתה ה'בייב' הפוטנציאלית.

כשמבטינו הצטלבו, הבנתי שה'בייב' היה מכוון אליי.
"מחר בשתיים מתאים לך?" הוא שאל, כשהבטתי בו.
"סליחה?" שאלתי.

"נקניקיות, עוף, את תופסת ראש," הוא הזכיר לי.
אה...שיט.

שכחתי לגמרי.
"אה... טוב..."

"שתיים," הוא אמר בפסקנות. "ואל תחשבי אפילו להציע להביא משוהו. פשוט תבואי. אנחנו מטפלים בכול." ועוד לפני שהספקתי למצוא דרך לסרב, הוא קרא אל בתו, "אש בייבי, את מוכנה?"

"כן אבא," היא ענתה בקול שקט, וכשהסתכלתי אליה ראיתי שהיא מביטה בי. "היה מדהים, מיז הת'וואיי."
 "חלק מזה הודות לך, פרח," אמרתי לה.
 היא זקפה את כתפיה, שמטה אותן, הטתה את ראשה, השפילה עיניים מבלי לענות והלכה אל הדלת.
 התבוננתי בה ועיניי התכווצו; לא ידעתי למה רצף התנועות הקצרות והכמעט בלתי־מורגשות הללו של אשלין הטריד אותי, אבל היה לי ברור שאני מוטרדת.
 "שתיים."

נדרכתי והבטתי במיקי שחזר וקבע בפסקנות.
 איך להיחלץ מזה?
 איך?

"שתיים, מיקי," אמר פי.
 טוב, זאת בדיוק הדרך לא להיחלץ מזה.
 שיט.
 הוא הנהן, סקר בעיניו את החדר ושלה "ביי בינתיים" כללי לחלל.

אחר כך נעלם, כשהוא סוגר את הדלת אחריו ואחרי בתו.
 הדלת לא הספיקה להיסגר, ואני שמתתי לב שגופי נע שני סנטימטרים ימינה והרגשתי כאב חד בצלעות – אליסה מרפקה אותי, חזק.
 הסתכלתי עליה בפליאה.

היא הניעה את גבותיה ואמרה, "מיקי?"
 "אני אוהבת את זה," אמרה ג'וזי חרש, וכשהסתכלתי עליה ראיתי שזה נכון. זה מאוד נראה לה.

"אני לא אוהבת את זה, אני מתה על זה," הכריזה אליסה ומבטי שב אליה. "מיקי דנובן. האירי. הכי שיחוק," היא קבעה.
 אם זה היה העניין, אז היא צודקת.
 אבל זה לא העניין.

"אנחנו שכנים," אמרתי לשתיהן.
 "שכנים, שלאחד מהם יש איברים של בן ולשנייה יש איברים של בת," העירה אליסה ברמיזה עבה ומיותרת.

"כן, הסכמתי, באופן מיותר לא פחות. "אבל הילדים שלו יהיו שם."

חיוכה של אליסה התרחב. "עוד יותר טוב. אבל לא בעניין איברי הבן-בת. אלא עצם ההזמנה שלך עם המשפחה."
 "לא אליסה," אמרתי חרש. "אני שכנה. רק שכנה. אמנם מזן נקבה, אבל ככה זה," הסברתי. "את לעולם לא תביני, כי את וג'וניור מסתכלים זה על זה כמו שני תיכוניסטים שחולפים זה על פני זה ביום שישי בצהריים במסדרון בית הספר בידיעה שבערב מחכה לכם דייט לוחט, ולכן לא תצטרכי לעבור את זה. אבל אילו זה היה מצב של שכן עם איברי בן ושכנה עם איברי בת, הייתי כנראה פוגשת את ילדיו בעוד ששה חודשים, אחרי שהיינו מקדישים ששה שבועות לתכנון הפגישה הספציפית הזאת."

"זאת – לא נעים להגיד – האמת," מלמלה ג'וזי.

הנהנתי, אף שלא אהבתי את האישור שלה. הוא לא היה נחוץ. "לכן אין לזה שום קשר לאיברי בנים ובנות. זה פשוט מיקי, שמתנהג כמו בחור טוב."

"מתערכת איתך שאם תלכי לשם עם מחשוף, הבחור הטוב שלו ייעשה עוד יותר טוב," הציעה אליסה.

הנרתי את ראשי, אבל בחיוך רחב.

ג'וזי חתכה בקוצר רוח, "זה לא ממש מתאים שהיא תסתובב במחשוף ליד הילדים של מיקי."

אליסה הביטה בג'וזי וזקרה את גבותיה. "למה? אני מסתובבת במחשוף ליד הילדים שלי."

"הם הילדים שלך, אליסה, ועם הילדים שלך את יכולה לעשות מה שאת רוצה," הבהירה ג'וזי. "ואם יתפתח משהו בין אמיליה ומיקי והילדים יתרגלו אליה והיא תהפוך לחלק ממשפחתם, אז היא תוכל לעשות מה שהיא תרצה."

"אה... נכון," מלמלה אליסה.

"איך שלא יהיה," התערכתי. "אין ממה להתרגש. בסך הכול

נקניקיות, עוף וקצת זמן רגיעה עם שכן חדש."

"אוף," המשיכה אליסה למלמל. ומיד נייערה שוב לחיים. "אבל

זה אומר שאת מוכנה לצאת לצייד, וזה אומר שאנחנו יכולות לבוא איתך."

כשהיא אמרה "אנחנו", היא מרפקה את ג'וזי שלא זזה, אבל נעצה בה מבט מצמית.

"את – איך לומר – מאוד נשואה," הזכרתי לה.

"אני בהחלט מאוד נשואה," היא הסכימה איתי. "אבל זה לא אומר שאני לא יכולה לצאת. ג'וניור יודע שאני לא ארעה בשדות זרים. לא אכפת לו." היא פנתה אל ג'וזי. "את בעניין?"

"אני תמיד בעניין, אם יש לי הזדמנות להתלבש יפה," הכריזה ג'וזי.

לא הייתי בטוחה לגמרי ולכן אמרתי, "אני לא בטוחה שאני מוכנה." "אוקיי, אז אל תהיי מוכנה," מיהרה אליסה לומר. "קודם כול, נסדר ונקשט לך את הבית. אחר כך נצא לצייד. את תחליטי מתי. אנחנו נהיה שם. ועכשיו אני חייבת לקחת את החבורה שלי הביתה, כי ארוחת הצהריים התאיידה להם בערך חצי דקה אחרי שסיימו לאכול, ואם לא נוזז הם יאכלו לך את הספה, והיא הרהיט האחרון שנשאר לך לשבת עליו."

הסתכלתי על החבורה שלה, שהיתה גדולה. כולם השתרעו ממוטטים על הספה שלי ונראו עצבניים.

היא אספה את כולם מהבית אל רכב השטח שלה, ואני נפרדתי מהם ומאמבר, שעזבה גם היא עם שני חבריה שלשניהם קראו טיילור (טיילור הבן וטיילור הבת). נפרדתי בחיבוקים ובתודות גם מאחרונות האימהות שעזבו.

נשארתי עומדת ליד הדלת, עם ג'וזי.

"התעכבתי כדי לוודא שאת בסדר," היא הסבירה.

"אני בסדר גמור. יש לי ספה. יש לי מיטה. ואלא אם כן מישהו

מכר אותו, יש לי בקבוק יין," עניתי בחיוך.

"לא אמיליה, רציתי לוודא שאת בסדר."

נשכתי את שפתי התחתונה.

עיניה של ג'וזי עקבו אחריי.

ואז היא אמרה חרש, "אני מבינה."

שחררתי את השפה ולחשתי, "אני צריכה לעצב."
 לא היה בזה שום היגיון, איש לא הבין את המשמעות מלבדי.
 אבל איכשהו, כשעינייה של ג'וזי פגשו את עיניי, ידעתי שהיא
 הבינה.

"אז נדאג להתחיל במשימה מיד."
 למה הרגשתי הקלה גדולה כל כך?
 "אני שמחה מאוד שאת ואליסה עוזרות," אמרתי לה בכנות.
 "אני..."

"אני שמחה מאוד שאת רוצה את עזרתנו," היא קטעה אותי,
 ושוב הרגשתי הקלה על כך שהיא מבינה ואני לא חייבת לומר דברים
 מפורשים. "לפני זמן קצר מאוד גם אני הייתי חדשה כאן. וזכיתי לכך
 שרבים חיבקו אותי. אני מכירה את ההרגשה. ולכן זה עוד יותר משמח
 אותי שאת מעניקה לי את ההזדמנות להחזיר משהו מזה למישהי
 אחרת."

זה לא שהצלחנו להכיר זו את זו היטב בזמן שנדרש כדי לארגן
 את המכירה הביתית. יש דברים שחולקים מעצם התקשורת, אבל שום
 דבר לא היה באמת עמוק.

היא לא היתה אישה רגילה, ואני ידעתי שהיא אישה שמוצאת חן
 בעיניי.

ועכשיו יכולתי לומר שההתרשמות שלי היתה מוצדקת.
 לקחתי סיכון – הושטתי יד ואחזתי בידה.
 לחצתי אותה קצרות ושחררתי. "אתקשר אלייך. נקבע משהו. ניקח
 את אליסה ונתחיל את פרויקט 'קליפ-בלו', חלק ב'."
 היא הנהנה והושיטה את ידה, אבל לא נטלה את שלי כדי ללחוץ
 ולשחרר.

היא אחזה בחוזקה בידי ולא הרפתה.
 "אצפה בכיליון עיניים לטלפון שלך, ואחשוב על מקומות נפלאים
 שאקח אותך אליהם, אשר יעניקו לך השראה."
 "תודה," לחשתי.

"העונג כולו שלי," היא החזירה לחישה וידה התהדקה סביב ידי.
 גם אני הידקתי את אחיזתי.

המשכנו להחזיק ידיים, והיא אמרה, "כל מה שנתת היום, אין מילים. ג'ייק עשה ספירה ראשונית, אמיליה, ואנחנו המומים מהסכום שגייסנו, אבל לא מופתעים מהנדיבות שלך." היא החוותה בתנועה רחבה אל החלל הריק. "אין ספק שהסכום יספיק לציוד חדש וגם לזמן אימונים במכון, הוצאה שג'ייק תמיד ספג על חשבון רווחי המכון, ודי בגדול. אבל הוא מעולם לא שקל לוותר על אימון ילדי הליגה, ועכשיו, לראשונה, זו בכלל לא תהיה שאלה. ייתכן אפילו שהוא יוכל להשיג זירה טובה יותר לתחרויות הליגה, אחת עם מקומות ישיבה ראויים להורים, דבר שהליגה מעולם לא הצליחה לעשות. כשהליגה תיפתח, תצטרכי לבוא ולראות את הילדים בפעולה, כדי לראות מה עשית בשבילם ועד כמה הם נהנים מכל זה."

"סגרנו."

היא חייכה.

חייכתי בחזרה.

היא שחררה את ידי בלחיצה חמימה אחרונה ואמרה, "להתראות, אמיליה, להתראות מאוד בקרוב."

"מאוד בקרוב, ג'וזי."

היא פנתה ללכת, ואני הרמתי יד ונופפתי אליה.

היא נופפה בחזרה.

רק אחרי שראיתי שהיא יצאה בכטחה לכביש, סגרתי את הדלת ונעלתי אותה.

הסתובבתי אל החדר, והתחושה הקלילה שאפפה אותי נעלמה באחת. פתאום, בדממה שאחרי היום הסואן, החלל העצום לא נראה כהזמנה ליצירת יופי, אלא כהתגלמות של ריקנות מוחצת, שלעולם לא ניתן יהיה למלאה כהלכה.

"דף חלק", מלמלתי לעצמי, הלכתי למטבח וגיליתי שבקבוק היין האחרון שלי לא נמכר.

בהיתי בכריכים שננגסו והחמצתי פנים.

כל כך הרבה אנשים מילאו את הרחוב משעה כל כך מוקדמת, שאפילו לא אכלתי ארוחת בוקר. בקושי מצאתי זמן לזלול שקית קטנה של צ'יפס.

אבל במגש המבולגן-מחוטט לא היה שום דבר מזמין.

סדרתי את המקרר.

לרגע קצר שקלתי לשלוח לילדיי הודעה ולספר להם שהמכירה היתה מוצלחת מאוד. לא שזה מעניין אותם. ואילו היה לי תיאבון – הוא היה נעלם מיד, בדיוק בגלל זה.

ואז החלטתי שהדבר הנכון ביותר יהיה לעשות אמבטיה – אמבטיית קצף ראשונה שלי בחדר האמבטיה הנהדר שלי, באמבטיה הנהדרת שלי המשקיפה על הים, כשלצדי גביע פלסטיק של יין, משהו שאמא שלי לא היתה עושה בחיים, חושבת שהוא מתועב (החל באמבטיה מוקפת החלונות החשופים לים – גם אם אין שם שכנים – וכלה בשתיית יין מגביע פלסטיק).

ולכן, זה בדיוק מה שעשיתי.

אזור הסכנה

למחרת אחר הצהריים חציתי את המדשאה שלי בדרכי לביתו של מיקי, ולא הרשיתי לעצמי לחשוב על שום סיבה שמביאה אותי לשם, פרט לבילוי תמים סביב הברביקיו.

את היום עד כה ביליתי בניקיונות אחרונים של אחרי המכירה ובפריקת ארגזים בחדרים של אודן ושל אולימפיה. כיוון שהם לא נצלו את ההזדמנות למיין את חפציהם, עשיתי את זה במקומם. כל מה שלא ראיתי אותם לובשים בזמן האחרון או חשבתי שכבר לא יתאים להם או שלא השתמשו בו, שמתי בערימות עם פתקים ששאלו האם אפשר להוסיף את הפריטים למכירה הבאה שהליגה עשויה לערוך. במילים אחרות: דאגתי להישאר עסוקה, בעיקר כדי לא לחשוב על כלום, וזה הצליח, חלקית.

זה אפשר לי לא לחשוב על כך שאני עומדת לתפוס ראש עם מיקי ועם ילדיו. אבל זה אילץ אותי לחשוב על הילדים שלי, ועד כמה הם אבודים בשבילי.

צלחתי גם את זה, סיימתי עם החדרים של הילדים, התקלחתי ולבשתי כמה מבגדי פלישיה הת'וואיי שלי שלא מכרתי (אבל רק מפני שהייתי צריכה ללבוש משהו). עכשיו עמדתי מול דלת ביתו של מיקי.

נשמתי עמוק וצלצלתי בפעמון.

שמעתי אותו מצלצל בפנים – פעמון רגיל, לא מתוק, נעים ומיוחד כמו שלי.

בזמן שהאזנתי לצלצול, הרשיתי לעצמי שתי שניות של תקווה, שמשפחת דונובן שכחה מהביקור שלי ונסעה באופן פתאומי לדיסנילנד.

תקוותי נגוזו כשהדלת נפתחה לרווחה.

"היי, מיז הת'וואיי!" קרא קיליאן וזרח לעומתי. אחר כך הכריז, "אנחנו במטבח, הסתובב והתחיל ללכת אל תוך הבית.

ראיתי בזה הזמנה לבוא בעקבותיו, ואכן באתי.

רציתי להשתהות ולסקור את הבית של מיקי, אבל קיליאן התקדם בקצב מהיר במסדרון הקצר שהוביל אל חלקו האחורי של הבית, ולא היתה לי הזדמנות.

מכל מה שהצלחתי לראות, הסקתי כי מיקי השקיע מאמץ רב כדי שהבית שאליו עבר אחרי שנישואיו נגמרו יהיה בית אמיתי לילדיו, או שזה היה בית המשפחה לפני הגירושין.

הבית היה אפלולי, ולא בגלל מחסור בחלונות – היו שם הרבה חלונות – או בגלל ריבוי רהיטי עץ וחיפויי קירות מעץ, אלא מפני שבחצר היו לא מעט עצים בוגרים, ורבים מהם היו קרובים לבית.

מבחוץ הבית גרם לי לחשוב, שמבפנים הוא יזעק בית טיפוס לחופי מייק.

אבל הופתעתי.

כשהסתכלתי שמאלה אל הסלון, ראיתי מעל אח האבן ציור יפיפה של נוף ים, עם סירה עתיקה על המים. על הקירות היו מספר עבודות יפות מחלקי זכוכית צבעונית, שנתלו על רשתות חבלים. וזהו.

השאר היה רהיטים נוחים, מרובי כריות, חלקם מרופדים בכד טוויד נאה (הכורסאות) ואחרים בעור מהוה (הספה). השולחנות היו מכוסים בשלל חפצים, החל ממה שנראה ככדור בייסבול בתוך גוש זכוכית, דרך פסלוני ברונזה (שניים), שניהם בסגנון ארט-דקו, האחד נראה כמלאך פשוט-זרועות ונטול כנפיים, שראשו מוטל לאחור כאילו הוא

עומד לעוף לשמיים, השני פיל) וכלה בתצלומים ממוסגרים במסגרות שונות, מתקופות שונות, חומים-עתיקים וצבעוניים. מימין היה מסדרון ארוך, שהנחתי כי הוא מוביל אל חדרי השינה והשירותים.

בזמן שהלכתי במסדרון בעקבות קיליאן, ראיתי על הקירות תצוגת תמונות ממוסגרות של הילדים, שפוזרה במומחיות – מינקות ועד להווה. ביניהן נתלו תמונות, שנראו לעיניי הסקרניות כתצלומים של מיקי עצמו מינקות ועד בגרות.

בתמונות נראה מיקי (כנראה), כשלגופו חיתול בלבד, שרוע על מרבד פרווה מול אח, ראשו מורם והוא מחייך למצלמה חיוך תינוקי. היה שם גם מיקי במדי ליגת הילדים, אלת בייסבול מונפת, לראשו כובע מצחייה ועל פניו אותו חיוך רחב, שעם השנים יהפוך מהחיוך החמוד שבתמונה לחיוך עוצר הנשימה בהווה. בתצלום אחר נראה מיקי, כנראה בשנות העשרים המאוחרות שלו, נשען בגבו על חזיתה של כבאית.

היו גם כמה עבודות אמנות ממוסגרות, כולן גרועות, כולן של ילדים, חלקן נחתמו בשם "אשלין", אחרות בשם "קיליאן". והיו גם מרווחים ריקים, שלא תאמו את הסידור המוקפד. חללים שהעידו על כך שזה היה בית משפחת דונובן, וככל הנראה מילאו אותם פעם תצלומים של אשתו של מיקי או תצלומים מחתונתם, תצלומים משותפים שלהם ושל כל המשפחה. תצלומים שהיו ואינם עוד.

הכרתי את ההרגשה של אותם חללים ריקים בחיים האמיתיים, ולכן הגעתי אל אחורי הבית בלב כבד.

בקצה המסדרון ניצלתי את ההזדמנות להתרשם במהירות מהחלל הפתוח רחב הידיים.

הוא כלל מטבח גדול עם ארונות עץ בוהקים ונאים ודלפקי גרניט מימין, מצד שמאל חדר משפחה ובו ספה גדולה ומסך טלוויזיה שטוח צמוד לקיר מעל אח אבן, קטנה מהאח שבסלון, וביניהם בר.

גם בחלל הזה לא היה שום דבר מאיים. הוא שידר משפחתיות, עם שטיחים עבים על רצפות עץ, הספה גבוהת המסעד בריפוד בד ארוג

בגוון נאה של סגול כהה מאוד, עם כריות מושב עמוקות ועם כריות נוי כרבוליות זרוקות מסביב, להנאת השתרעות מקסימלית.

סביב הספה ניצב מגוון של מנורות עומדות, שסיפקו דרגות תאורה שונות – מתאורה חזקה למי שרוצה לקרוא ועד תאורה עמומה למי שמעדיף לצפות בסרט אימה בתפאורה הולמת.

שולחן קפה מלבני וארוך כאורך הספה ניצב לפניו. השולחן היה עשוי עץ מעובד בקפידה, ומשני צדדיו מגירות. עליו ניצב כדור מקסים מלא חול בצבע בורדרו, שבתוכו הוצב נר שמן בעל שכבות צבע כחול, סגול וירוק-יער.

כשהבטתי בנר, ידעתי שהאקסית שכחה לקחת אותו כשעזבה, כי גבר לעולם לא היה קונה כדור זכוכית כזה, ממלא אותו חול ומוצא בשבילו את הנר המושלם.

הסימן היחיד שהותירה. שריד אחרון שלה. הנר היה ההוכחה הפיזית היחידה לקיומה, יחד עם החללים שנותרו במקומות שבהם הוסרו תמונותיה מהקיר המשפחתי. תהיתי האם השאירה אותו בכוונה, כדי להזכיר להם שהיתה שם – ואיננה עוד.

לא ידעתי איך לפרש את זה, ורק חשבתי שאם השאירה את הנר בכוונה, זה היה מרושע מצדה. קונראד השאיר אותנו בבית המשפחה, וכשעזב, לקח איתו כל שריד של עצמו. כן, כולל תמונות שהסיר מקירות ושלף ממסגרות שעמדו על מדפים ועל שולחנות. וזה העציב אותי עוד יותר כשעזב, והעמיק את הכור שנפער בי כשהלך.

עכשיו ראיתי את זה בעיניים אחרות לחלוטין. כמעשה של חמלה ושל התחשבות. וכשבהיתי בנר תהיתי למה מיקי שומר אותו. יכול להיות שבהיותו גבר, הוא בכלל לא הבחין בו. הנר אמנם הודלק בעבר, אבל לא בער עד הסוף, ומיקי לא נראה לי מישהו שמדליק נרות כדי ליצור אווירה רגועה. אולי הוא רוצה מזכרת מאשתו, מהמשפחה שחלקו, מהתקוות שהיו לו, כי הוא עדיין לא מוכן לשחרר.

על כל אלה לא אקבל, כנראה, תשובות, ולא רק מפני שלעולם לא אשאל.

אלא כי מיקי קרא, "היי, בייב."

הפסקתי לבהות בנר והסתובבתי אליו.

קיליאן ישב על כיסא בר מול הדלפק שמעברו השני עמד מיקי, לבוש שוב בחולצה נאה להחריד, חולצה בצבע מוקה מבד כותנה דק, שגם שרווליה היו מופשלים במעלה זרועותיו השריריות, ועשה משהו בחלק המוסתר מעברו האחר של הדלפק.

שני זוגות העיניים הכחולות ננעצו בי.

"אני לגמרי לא מסוגלת לבוא לארוחה בלי להביא משהו," פלטתי והרמתי את ידי הריקות. "אני מרגישה מוזר. כאילו אני עומדת לקבל נקודה עונשין בדירוג האורחים או משהו כזה."

מיקי חייך חיוך רחב וקיליאן שאל, "מה זה נקודה עונשין?"

"ציון גרוע, בן," הסביר מיקי לבנו והביט בי. "בואי כנסי. שבי.

רוצה בירה?"

אני שותה בירה לעתים רחוקות בלבד; זה לא המשקה המועדף עליי. שתיתי יין ומדי פעם גם קוקטיילים, ואלה בדרך כלל הכילו וודקה.

אבל זכרתי היטב שמיקי אמר כי אמם של הילדים לא נהגה להיפרד מכוס היין שלה, ולכן הנהנתי.

"בירה נשמע טוב," עניתי והתקדמתי אל הבר.

הגעתי, התיישבתי על כיסא בר וראיתי שמיקי הניח על הדלפק שלפניו שלל כלים ומצרכים. נראה שהוא מכין מגוון סלטים, מסלט תרד ועד סלט אטריות אסייתי וסלט מקרוני. היו שם קערות, שקיקים של שבבי שקדים, שקיות ריקות של אטריות ראמן, בקבוקוני מיוז וחרדל, קרשי חיתוך מלוכלכים ושיירים של מלפפונים חמוצים, של קליפות גזר, עגבניות ובצלים.

פתאום הכתה בי המחשבה, שעבר המון זמן מאז שהמטבח שלי נראה ככה. וכשהמחשבה הכתה, התחושה שהתעוררה בי צללה למעמקי הבור שנפער בי אחרי שמשפחתי התפרקה, והיא המשיכה לצלול לעומק בור הייסורים חסר התחתית.

"תן למיז הת'וואיי בירה, ילד," הורה מיקי, ולשמחתי שחרר אותי ממחשבותיי. קיליאן ניתר מכיסאו ומיהר למקרה.

במפגש הראשון שלי עם קיליאן לא שמתי לב שיש לו עודפי אנרגיה.

כן שמתי לב לזה אתמול, כשנצמד כמו דבק לאביו, לג'ייק או לג'וניור ועזר בכל דבר שבו נדרשה עזרה, כשהוא מתרוצץ סביב, מביא חומרי אריזה, גורר ארגזים ויותר מכול מרים וסוחב.

וגם כשהרים וסחב חפצים גדולים מדיי, שחילצו ממנו גניחות והעוויות מצחיקות, לא צחקתי מהן, כי הוא היה כל כך רציני ולא רציני לפגוע בו.

הזינוק שלו אל המקרה אמנם לא היה מבצע מסוכן, אבל לי היה ברור שמדובר באופי; כי גם הפעם הוא עשה הכול בזריזות והגיש לי את הבירה במהירות שיא.

"תודה, מותק," מלמלתי כשהניח אותה על הבר לפניי.

"אין בעיה," הוא ענה וחזר לשבת על כיסא הבר שלו בלי להפסיק

לדבר, גם אם בקיצור. "תשמעי משהו."

סובבתי אליו את הכיסא שלי והבטתי בו.

"מה?" שאלתי בחיוך.

"בדיוק היום קלטתי, שכשאהיה טייס קרב בחיל האוויר לא יצטרכו

לתת לי כינוי מזהה," הוא הכריז וסיים בהתלהבות, "הם יוכלו לכנות

אותי קיל,* כי קיל זה כינוי מגניב וגם השם שלי!"

הוא נראה מאושר.

אבל אני הבטתי בו בבעתה.

"אתה רוצה להיות טייס קרב?" שאלתי.

"לגמרי," השיב.

"אהבה בשחקים," הסביר מיקי, ואני הפניתי אליו מבט מודאג.

"קיל ראה את זה בכבלים לפני כמה שנים, הכריח אותי לקנות לו את

הדי.וי.די. וצפה בסרט מיליון פעמים."

* Kill – כלומר "להרוג".

"שני מיליון", סתר אותו קיליאן בגאווה, ואני חזרתי להביט בו.
 "זה מגניב ברמות-על!"

לא יכולתי להסכים איתו או לחלוק עליו. אני עצמי ראיתי את
 הסרט מספר פעמים, כולל בקולנוע. בזמנו הוא נחשב לסרט הכי
 טוב.

אבל לא הייתי בטוחה שהזמן עשה לו טוב.
 "הטייסיים בסרט הזה הם טייסיים בשירות חיל הים," הודעתי
 לו.

"כן, אני יודע, אבל מי רוצה להנחית מטוס סילון על ספינה?
 שאל קיליאן ולא אפשר לי לענות אלא הכריז, "לא אני. ונוסף לכך
 מזה אין יפופות על ספינות."

"בערך שנה אחרי שקיליאן ראה את 'אהבה בשחקים', אמר מיקי,
 ואני הבטתי בו, "הוא נעשה מודע לקיומן של בנות בעולם."
 "זה לא מוקדם?" שאלתי את מיקי.

"אני מתקדם," התריס קיליאן.
 חיכתי אליו חיוך רחב, אבל האם שבי הזדעקה.
 "זה די מסוכן להיות טייס קרב," אמרתי בהיסוס.
 "אני יודע!" הוא קרא בלהט מאושר, שהבהיר כי בעיניו הסכנה
 היתה דווקא מוקד משיכה.

הבטתי במיקי בעיניים קרועות לרווחה.
 הוא שיגר אליי את אחד מחיכוכי החפזים. "לא תשכנעי אותו
 לוותר, יקירה. לפני שהוא עלה על האוטוסטרדה לאזור הסכנה, הוא
 רצה להיות לוחם אש כמו אביו, שוטר, עורך דין – בחירה שגם בה
 אני מאשים את טום קרוז; כיוון שהתקופה הזאת – הקצרה תודה לאל
 – באה בדיוק אחרי שקיל ראה את 'בחורים טובים', אחר כך הוא חזר
 לרצות להיות לוחם אש, עבר לקומנדרו הימי ואחרי זה לטייס קרב.
 הוא אף פעם לא רצה עבודה משרדית, מהסוג שירגיע לב אם, אלא
 כשרצה להיות עורך דין, אבל זה מקצוע שיפוצץ לאביו את הראש.
 הבחירה האחרונה מחזיקה מעמד כבר שנים. אני חושב שאולי זה כבר
 לא ישתנה."

"ותביני," התערב קיליאן, "לאבא יש חבר שהוא מדריך ב'לוק'

בפניקס, ואנחנו נוסעים לשם בחג המולד וניכנס לבסיס. ודוד־צ'ופר* גם חושב שהוא יוכל להכניס אותי לסימולטור הטיסה!"
 "על החיים ועל המוות," מלמל מיקי, וכשהסתכלתי עליו במבט שואל, הוא הסביר, "לוק' זה בסיס חיל אוויר. וצ'ופ ייקח אותנו לסיור ויראה לנו דברים. קיל יראה ויתרשם, ואז יבין שכדי להגשים את המטרה הוא יצטרך להשקיע, כי זה לא קל, או שיצטרך לכחון אפשרויות אחרות."

הסתובבתי אל קיליאן. "בן כמה אתה?"

"אחת־עשרה," הוא אמר לי.

"יש לך עוד זמן להחליט," הערתי.

"לא אם אני רוצה להתקבל לאקדמיה של חיל האוויר, שזאת הברירה הטובה היחידה, ולכן אני רוצה להתקבל אליה. בגלל זה אני חייב להתכונן בהתאם," השיב קיליאן בנחישות בלתי מוסתרת. נדהמתי מהבגרות שלו, שהשתלבה בטבעיות בלהט הילדותי שלו.

נדהמתי והוקסמתי.

"אין לי ספק," מלמלתי, כשאני הולכת ומתאהבת בקיליאן דונובן.

"לך תקרא לאחותך," הורה מיקי.

"סדר," הסכים קיליאן, זינק שוב מהכיסא ונעלם בריצה.

כרכתי את אצבעותיי סביב בקבוק הבירה, לגמתי לגימה, הסתכלתי על מיקי ושאלתי, "אני יכולה לעזור?"

"כמו שאמרתי, שמתני לב שהתשת את עצמך מאז שהגעת למגדלנה, אז לא. תרשי לי ולילדים לעשות את העבודה, בייב. את רק תנוחי."

יהיה נחמד לנוח, אבל בנוכחות מיקי זאת לא נראתה אפשרות סבירה.

וגם חיפשתי דרך נעימה לבקש ממנו לא לקרוא לי 'בייב'. רציתי שיפסיק, כי זה הזכיר לי את קונראד, שכינה אותי כך, בלי שום משמעות.

* צ'ופר: מסוק באנגלית.

רציתי שיפסיק, גם כי רציתי שכשהוא יקרא לי 'בייב' תהיה לזה משמעות – וכרגע עדיין לא היתה.

לא מצאתי דרך נעימה לומר זאת, ולכן רק הנהנתי, לגמתי עוד לגימה של בירה קרה והנחתי לעיניי לסקור את המטבח. אשתור-לשעבר נעלמה מכאן לגמרי. זה היה גלוי לעין. אמנם על הדלפק עמד מיקסר של קיצ'נאייד בצבע שמנת, מכשיר שבדרך כלל מעיד על נוכחות נשית, אבל הנחתי שהוא שם כי בתו של מיקי אוהבת לאפות, ומיקי, ללא ספק, אוהב את בתו.

חוץ מזה היה שם כלי חרס, שהכיל מבחר דל ביותר של כפות ושל תרודי בישול. לצד התנור הנאה מנירוסטה עמדו מלחייה ופלפלייה, שלא תאמו את כלי החרס (שאוּלי היה בכלל כלי חמאה), ושפת המלחייה היתה שבורה. היה שם גם ארגז לחם ממש מכוּער מעץ, שנקנה אך ורק מטעמים פרקטיים. שטח דלפק העבודה, שצורתו 'ח', היה גדול, והיה עוד משטח עבודה על הקיר הנגדי – ומזווה – אבל את רוב המקום תפסו מכשירי חשמל מגובבים, שאף אחד מהם לא היה באיכות גבוהה.

מניסיוני ידעתי שמשפחה עם ילדים בגיל הזה זקוקה ליותר מזה; אם לא למכשירים הטובים ביותר, אז לכל הפחות למוצרים שנועדו לפעול לאורך זמן ולא מותגים נחותים, שיתקלקלו במהירות ויעלו תהייה איך זה שלא נעשתה פה מראש השקעה חכמה במוצר איכותי. בסוף הסקירה הוויזואלית שלי גיליתי על המשטח הצמוד לקיר שממול עוגת שוקולד גדולה על צלחת הגשה מזכוכית, שנראתה עתיקה.

"תרומתה של אשלין לברביקיו שלנו", הוא הכריז, ואני הפניתי אליו את מבטי. "היא אמרה שאי אפשר להזמין לארוחה בלי קינוח." החיוך הנינוח נחשף לרגע, כשמיקי החווה בראשו לעבר העוגה. "זאת עוגה שהיא מכינה לעתים קרובות, כי אבא שלה ואחיה מתים עליה. היא מקווה שגם את."

"אני בטוחה שכן", עניתי בקול שקט.

גאוּוה ניצתה בעיניו. "זה יהיה לגמרי מוטרף אם לא, כי זאת עוגה פאקינג מדהימה."

הגאווה הבלתי־מוסרתת שלו בבתו כל כך מצאה חן בעיניי, עד כי חייכתי אליו בעל כורחי.

"וכדי לענות על השאלה, שאת מנומסת מכדי לשאול, אני קיבלתי את הבית. אבל ריאנון קיבלה את המטבח."
מצמצתי. "ריאנון?"

"האקסית", הוא הבהיר. "הבית שלי, כי זה הבית שגדלתי בו. הורי עברו לפלורידה ומכרו לריאנון ולי את הבית תמורת כלום־כסף. אחרת לא היתה לי שום אפשרות לגור כאן ולגדל כאן את ילדיי. היא היתה הגונה מספיק כדי לא לנסות לקחת אותו ממני או להרוס יותר ממה שכבר נהרס והפחיד את הילדים בעצם הפרידה שלנו, במריבות על שטויות, בלקיחת רהיטים או בשינוי הבית של הילדים שלה. היא עשתה את זה למעני ולמען הילדים, ואני נתתי לה לבחור ולקחת מכל השאר; והיא לקחה כל מה שיכלה."

זה אומר שהיא השאירה את הנר. קיוויתי שהיא עשתה את זה כי לא ממש אהבה אותו.

"בתחנת כיבוי האש של מגדלנה יש רק עובד שכיר אחד, מפקד לוחמי האש שלנו, וגם הוא שכיר במשרה חלקית בלבד. העיירה לא יכולה להרשות לעצמה יותר," אמר לי מיקי.

הנהנתי, לא היה לי ברור לאן השיחה הולכת, ולכן גם לא הגבתי.

"אנחנו, כל השאר, מתנדבים," הוא הסביר, ואז לקח בידו את אחת הקערות, הסתובב אל המקרר והמשיך לדבר. "הייתי עובד בזה לו יכולתי. אבל אני לא יכול, ואני גדלתי במגדלנה, אוהב את המקום, זה מקום נהדר לילדים, אנשים טובים, כל עונות השנה מתחלפות כאן, זה מקום בטוח, יפיפה, ואני לא רוצה לעזוב. רצייתי להשתקע כאן, למצוא כאן אישה, לגדל כאן את ילדיי, ולכן הייתי צריך למצוא דרך לעשות את מה שאני אוהב לעשות וגם לפרנס את ילדיי."

הוא הכניס את הקערה למקרר, הסתובב והמשיך.

"אני עובד בחברה מקומית, שעוסקת בכנייה ובהכנת גגות. עבודה מחורבנת, ויש לי בוס אידיוט. אני רוצה להיות עצמאי, אבל עם שני ילדים שבקרוב יילכו לקולג' אני לא יכול לקחת את הסיכון. חייב

לבלוע את החרא שלו בתמורה לתלוש משכורת. תחנת הכבאות פועלת שבעה ימים בשבוע, ורק ביחס לזה הבוס שלי לא מתנהג כמו אידיוט, כי הוא רוצה שאם חס וחלילה הבית שלו יעלה באש, לוחמי האש המתנדבים המקומיים יבואו לכבות את השריפה. לכן הוא מאפשר לי לסדר את סידור העבודה שלי כך, שאוכל לעשות כמה משמרות בתחנת הכיבוי במשך השבוע וגם לילות וחלק מסופי השבוע.

"חבל שאתה לא מחבב את הבוס שלך, אבל טוב שאתה יכול לעשות את מה שאתה אוהב לעשות," אמרתי לו, אם כי לא חשבתי שטוב שהוא לוחם אש.

הנחתי שבאקלים המקומי שריפות פחות נפוצות מאשר במקומות אחרים, שבהם האקלים יבש יותר. אבל דליקות מתרחשות בכל מקום, והרעיון שמיקי מסכן את חייו בכיבוי אש לא ממש מצא חן בעיניי.

אבל זה לא קשור אליי, ולא חשבתי שזה יהיה מנומס, או מתבקש, להביע דעה. לכן שתקתי.

הוא הניח את ידיו על הדלפק והמשיך להביט בי. "החיים הם החיים. אם את חכמה, מסתדרים עם מה שיש."

המחשבה שזו השקפת העולם של מיקי, שהוא בחור נחמד, אבא טוב וגבר נאה, החזירה אליי בכת אחת את התחושה שאני נמחצת.

הוא רצה להישאר בעיירת ילדותו, וזו היתה זכותו.

הוא רצה להיות לוחם אש, ועשה מה שצריך.

זה מעורר הערכה.

אבל הגישה, שלפיה צריך להסתדר עם מה שיש, לא מצאה חן בעיניי.

רציתי שיהיה מסופק. מאושר. אם לא כי יש לו הכול (למי יש?) אז לפחות מפני שיש לו הכי הרבה שהוא מסוגל להשיג. שיאהב את משפחתו, את ביתו, את עבודתו... את חייו.

לא שיסתפק במה שיש.

"היי, מיז הת'וואיי."

הסתובבתי אל אשלין וחייכתי למראה עיניה הכחולות היפות.

"היי, פרח. שוב תודה על כל העזרה אתמול."

מיקי לא טעה. היא מאוד נהנתה לעזור. היא עבדה קשה, בעיקר

בסידור מחדש של פריטים למכירה, אחרי שרבים נמכרו במהירות, כדי שמה שנשאר ימשיך להיראות אטרקטיבי ולא כמו סתם שאריות. היא גם מכרה משקאות ושקיות מתוקים, ובכל פעם שנגמרו משקאות היא עזרה לי לנקות ולמכור את הקנקנים.

"אין בעיה," היא חזרה על ביטוי של אחיה, נכנסה למטבח ותלתה

את מבטה באביה. "רוצה שאטפל בתרד?"

"כבר התחלתי, יפייפה," הוא אמר ברכות ותלה בה מבט דומה.

"תוודאי שהוא טרי. יש לי הרבה מה לצלות."

"סדר, אבא," היא מלמלה, עקפה אותו ובחנה את מה שהיה מונח

על הדלפק, את מה שמיקי כבר עשה ואת מה שנותר לעשות. אחר כך

היא השאירה על הדלפק את מה שהיה נחוץ ואת השאר פינתה.

כן, היא ילדה טובה, שנהנית לדאוג למשפחתה. זה מצא חן בעיניי,

לכן התחלתי להתאהב קצת גם באשלין דונובן השקטה והמתוקה.

"אתה מוכן להדליק את הגריל, להכין אותו בשביל אבא שלך,

בן?" שאל מיקי.

"לגמרי!" קרא קיליאן.

מיקי חייך אל בנו חיוך רחב. "תדליק מבער."

קיליאן התרחק במרוצה.

מיקי ניגש למקרר ושלף לעצמו בירה.

כשהסתובב, נתקל במבטי. "בואי נצא החוצה."

"נשמע טוב," הסכמתי.

הוא לקח מהדלפק שקית של טורטיה־צ'יפס ואמר לאשלין, "תוציאי

מהמקרר את הגואקמולה כשאת יוצאת, בסדר, יקירה?"

"כן, אבא," ענתה.

כשיצאנו, ראיתי שהרהיטים שריאנון השאירה כללו גם את רהיטי

הגן. וראיתי גם שזאת משפחה שאוהבת להיות בחוץ.

זה היה ברור: צמוד לצד אחד של מעקה הַך, שנמתח לאורך כל

המטבח והסלון של הבית הארוך, עמד גריל עצום. היו שם גם שולחן

לארבעה מברזל יצוק, עם שמשייה ועם כיסאות, שנראו נוחים במיוחד

יחד עם כריות תפוחות בצבע חום־אפרפר. היו גם שתי מיטות שיוזף

עם מזרנים תואמים, שפנו אל נוף החצר האחורית של מיקי, שהיתה

מלאה עצים. מול הגריל, בצדו השני של הדק, היתה ספה לשניים, עם הדום לפניה ועם שולחנות בשני קצותיה.

פס דשא צר היה צמוד לדק, ואחריו השתרעה החצר מלאת העצים, שעל אחד מהם היתה תלויה נרנדת צמיג. על הדשא היו מונחות צלחות פריזבי (שלוש, ליתר לדיוק), ובקצה אחד היה מה שנראה כעמדת הגשה של בייסבול, שמאחוריה רשת גבוהה לקליטת הכדורים. יצאתי בעקבות מיקי, שניגש לגריל כדי לבדוק מה קיליאן עשה. בחרתי בשולחן, שסביבו נוכל לשבת כולנו, לאכול טורטיה-צ'יפס עם גואקמולה ולפטפט.

מיקי וקיליאן הצטרפו אליי. מיקי פתח את שקית הצ'יפס ופיזר מהם על השולחן.

אשלין יצאה עם מטבל הגואקמולה הביתי, שתובל בדיוק במידה בכוסברה, בשום ובמינימום עגבניות, והיה אלוהי (יצירה של מיקי, שגרמה לי לפתח ציפיות גדולות לקראת הארוחה). היא גם ראתה את הצ'יפס, גלגלה את עיניה לכיוון אביה, חזרה פנימה ויצאה עם קערה, שבתוכה הניחה את הצ'יפס (מארכת-טובה-בהתהוות, אין ספק).

וכולנו ישבנו, נשנשנו ולגמנו. קיליאן היה הדובר הראשי, מיקי ואני הערנו מידי פעם הערות.

זמן קצר אחר כך מיקי קם והלך להביא את הבשר. הוא החל לצלות.

לפי דרישתו של אביהם – שהושמעה בחביבות – הילדים קמו בלי להתלונן וערכו את השולחן בכלים שנועדו לאכילה בחיק הטבע, כולל צלחות פלסטיק נאות.

כשהגיע הזמן, נכנסה אשלין להכין את סלט התרד.

בסופו של דבר אכלתי יותר משאכלתי זה שבועות (והבטן שלי מחתה, אבל לא הקשבתי לה, כי הכול היה מאוד טעים), ולמרבח הפלא, עשיתי בדיוק מה שמיקי רצה שאעשה בחברתו.

תפסתי ראש, שתיתי בירה, אכלתי טוב וביילתי עם משפחה נחמדה על דק ביום קיץ נעים במיין. ושחררתי.

"בייב."

הייתי באזור הסכנה.

"היי." יד הונחה על ירכי.

מסלול ישיר לאזור הסכנה.

היד נענעה אותי בעדינות. "איימי."

עיניי נפקחו ברפרוף וראיתי תחרה סגולה כהה.

ידעתי בדיוק איפה אני.

הייתי בבית, עם משפחה שחיבבה אותי.

בית שבו ישבנו בשמש על הדק ואכלנו שלושה סוגי סלטים (כולם מצוינים), נקניקיות וחזה עוף, שניצלו במומחיות על הגריל ברוטב ברביקיו. ואחרי כל זה באה עוגת שוקולד שמיימית, שלעומתה הקאפ-קייקס בציפוי מרנג שלי היו אבק.

בית שבו הבעתי באוזני נערה בת ארבע-עשרה את התפעלויותי מהעוגה שאפתה, ובתמורה היא הגישה לי את העולם בעיניה הכחולות הנוצצות.

בית שבו פטפטנו וצחקנו ואחרי הארוחה שיחקנו בפריזבי.

בית שבו יכולתי להתרוצץ בחצר האחורית עם ילדים שנהנו מחברתי ולהפגין את יכולות הפריזבי שלי – והייתי שחקנית פריזבי מעולה, כי אחי ואני נהגנו ללכת לחוף הים לעיתים קרובות ככל האפשר (זה מה שעושה מי שגדל בלה-הויה, שם החוף קרוב) ולשחק פריזבי. ומתברר שזאת מיומנות שאינה הולכת לאיבוד.

בית שבו במהלך המשחק ילד בן אחת-עשרה אמר לי שאני 'פצצה', כי אני שחקנית פריזבי מגניבה.

בית שבו אחרי משחק פריזבי שקענו כולנו בספה הגדולה כדי לצפות בטום קרוז ובואל קילמר משחקים כדורעף (בין היתר) ושם, בין הבירה לבטן המלאה, החברה הנהדרת ותחושת השחרור והרגיעה, נרדמתי מכורבלת בפינת הספה הסגולה, הגדולה והנעימה.

הסתובבתי, מנומנת, והסתכלתי בעיניו הכחולות המדהימות של מיקי דונובן.

המראה לא גרם לי להתנער מהחלום.

לא, החלום השתלט עליי, ונשארתי באזור הסכנה כי זה מצא חן בעיניי.

וזה מצא חן בעיניי כי הייתי בבית עם גבר חתיך, שהגן עליי, האכיל אותי, צחק איתי, היה פתוח וכן, אהב את ילדיו, לא הסתיר את התפעלותו מיכולות הפריזבי שלי ודאג לי.

"הילדים הלכו לישון," לחש לי הגבר החתיך הוזה בביתו הנוח, מילים שאבא חתיך, בעל חתיך ומאהב חתיך היה אומר לאישה שלו. "היית צריכה לנוח, אז נתתי לך לישון. עכשיו גם אנחנו צריכים להיכנס למיטות שלנו, איימי."

נכון. היינו צריכים להיכנס למיטות שלנו.

אבל בעודי חצי־ישנה, נועצת עיניים בגבר היפה ביותר שראיתי מימי, בסופו של היום הטוב באמת היחיד שהיה לי בשלוש השנים האחרונות, אחרי שביליתי איתו, הייתי חלק מחייו, חלק ממשפחתו – החלטתי שלפני הכול אני צריכה להיכנס בו.

וזה מה שעשיתי, בעודי ממצמצת את שאריות החלום שעדיין אחזו בי, לא מוכנה ואולי לא מסוגלת להרפות ממנו. הטיתי את גופי לעומתו, שלחתי יד שנכרכה סביב צווארו החזק, המוצק, הרגשתי את שריריו שם, וריגוש הציף אותי, כי ידעתי שהוא בטח מוצק בכל חלקי גופו.

בלי להסס הצמדתי את שפתיי לשלו ולא רציתי יותר מזה, לא רציתי שום דבר אחר, לא רציתי כלום כל חי. כל מה שעניין אותי היה לחיות את החלום הזה.

מיקי נסוג בבת אחת.

התעוררתי מיד.

"איימי," הוא לחש.

אוי אלוהים, האם נישקתי הרגע את מיקי?

בהיתי בו, בלי לזוז, קפואה, מבועתת עד עמקי נשמתי, קולטת את המבט בעיניו.

הפתעה.

חרטה.

דחייה.

אוי אלוהים.

הרגע נישקתי אותו.

זינקתי מהספה, כשאני מקפידה לא להיתקל בגופו הרכון מעליי, ומלמלתי מושפלת, "אלוהים, סליחה. אני נורא נורא מתנצלת. הייתי מנומנמת."

"איימי," הוא קרא, אבל אני כבר התחלתי להתרחק.

"חייבת לזוז," המשכתי למלמל תוך כדי הליכה מהירה. "אני מתנצלת שנרדמתי. קרו המון דברים, כנראה שנתתי לזה..." השתתקתי. הגעתי למסדרון, הסתובבתי אליו וראיתי שהזדקף, אך לא זו. כיוונתי את מבטי אל חזהו. "בכל אופן, תודה על יום נפלא. זה היה בדיוק מה שהייתי צריכה. אתה נתת לי את זה, ואני ניצלתי לרעה את הכנסת האורחים שלך. עוד נקודה שחורה. ואני כל כך, כל כך מצטערת."

הסתובבתי והתכוונתי להמשיך ללכת במסדרון כאילו כלום לא קרה.

אבל לרגליי היה רצון משלהן. הן הובילו אותי בריצה לאורך המסדרון, אל מחוץ לדלת הכניסה, על פני המדשאה הקדמית שלו, אל מעבר לכביש ואל הבית שלי, צעד נואש אחד אחרי השני, עד שהייתי מאחורי הדלת הסגורה שלי.

נעלתי אותה וחציתי בריצה את הבית הריק והאפל שלי, עד שהגעתי לחדר השינה וממנו לאמבטיה.

סגרתי ונעלתי גם את הדלת הזו, כאילו שמימי יכול לבוא בעקבותיי, לפרוץ אותה ולדרוש ממני הסבר על כך שנגעתי בו ללא הזמנה, שהצמדתי את פי לפיו בניגוד לרצונו.

הפתעה.

חרטה.

דחייה.

אוי אלוהים, נישקתי את מימי!

הצמדתי את הגב לדלת חדר האמבטיה והחלקתי עליה, עד שישבני הגיע לרצפה. רכנתי קדימה והנחתי את המצח על הברכיים. לבי הלם כחזה, נשמתי נשימות שטחיות ולא סדירות, ועורי צרב.

צליליו המתוקים של פעמון הכניסה שלי נשמעו.
 לא זוּתי. אפילו לא הרמתי את הראש.
 לא ידעתי מה השעה, אבל כיוון שהיה קיץ והיה כבר חשוך, ידעתי
 שמאוחר.

כלומר זה יכול להיות רק מיִקי. מיִקי שמתנהג כמו שבחור נחמד
 מתנהג ומנסה לשפר את הרגשתי אחרי שהבכתי את עצמי וגם אותו,
 והעמדתי את שנינו במצב בלתי־אפשרי שאין ממנו מוצא.
 אני בת ארבעים ושבע. אני אמורה להיות בוגרת מספיק ואמיצה
 מספיק כדי לקום ולגשת לדלת. לדבר עם השכן שלי. להיפתח בפניו
 (קצת), כפי שהוא היה פתוח ונינוח איתי לגבי עצמו, ולספר לו
 שאיברתי את בעלי ואת משפחתי וכבר הרבה זמן שאני לבד. ושכיום
 הזה איברתי את עצמי בו ובמשפחתו, נהניתי מזה והייתי חצי־רדומה.
 לא חשבתי.
 לא חשבתי.

אבל כשישבתי על רצפת חדר האמבטיה שלי, אף שהייתי אמורה
 להיות בוגרת ואמיצה, לא זוּתי.
 הפעמון צלצל שוב, ושמעתי את קול היכבה הלוחשת שלי
 מבעד לחיפוי העץ של חדר האמבטיה הכפרי, האלגנטי, המקסים
 שלי.
 ולא זוּתי.

נשארתי על מקומי בלי לזוז מילימטר. הדקות חלפו. האימה
 הצרופה בערה בי, אוזניי היו כרויות לכל צליל.
 הפעמון לא צלצל שוב.
 אחרי זמן שנדמה כשעות, כנצח, זחלתי על ארבע עד למתלה
 המגבות. לקחתי ממנו מגבת ורודה, שנראתה נהדר בחדר האמבטיה
 הצמוד לחדר השינה שלי בבית בלה־הויה, אבל בכלל לא התאימה
 לחדר האמבטיה הכפרי, האלגנטי במיין.
 התכרבלתי בשכיבה על הצד, על הרצפה, התכסיתי במגבת עד
 הצוואר ועצמתי את עיניי.
 ידעתי שהגעתי לתחתית.
 ידעתי שאין לי יותר לאן לשקוע.

אבל חששתי שאני, בגלל מי שאני, אמצא דרכים חדשות לקלקל הכול עוד יותר.

יש לי כישרון כזה.

זה הכישרון היחיד שיש לי.

ולא רציתי בו.

אבל לא היה לי מושג איך להיפטר ממנו.

זה היה החלק היחיד בי, שידעתי שהוא אמיתי.

אז שכבתי על רצפת חדר האמבטיה מכוסה במגבת וחשבתי (אולי

בהיסטריה) שאולי איני צריכה למצוא את עצמי. פחדתי שזו אני היחידה שקיימת.

וכך נרדמתי על רצפת חדר האמבטיה.

למחרת בערב ישבתי עם הרגליים על הספה בסלון, זרועותיי כרוכות סביב קרסוליי, לחיי צמודה לברכיים, עיניי נעוצות בשמיים המאפילים מעל הים, שהיה אפור וסוער (כמו מצב רוחי) כל היום, וחשבתי לעצמי שקודם כול, כיוון שמכרתי את כל הארבע שלי, אני חייבת לקנות טלוויזיה חדשה.

מיד.

לא אכלתי ארוחת ערב (וגם לא ארוחת צהריים או בוקר). לצדי לא

היתה כוס יין (אם כי רציתי לשתות, אבל הבטן שלי היתה ריקה, וכל

הסיפור על האקסית של מיקי גרם לי לחשוש מזה שאני לא אוכלת

הרבה בזמן האחרון אבל שותה יין כמו משוגעת).

ישבתי שם לכרי, כמו תמיד, בתחושה שככה זה יהיה לנצח; ותהיתי

לאן נעלם היום.

הדבר היחיד שעשיתי היה לתאם עם ג'וזי ועם אליסה את התחלת

פרויקט 'קליפ־בלו', שלב ב' ליום רביעי, היום החופשי של אליסה

מסלון היופי שלה.

זה כל מה שעשיתי.

לא כולל התפלשות באומללות שלי.

פעמון הדלת צלצל.

נדרכתי, הרגשתי כל גיד ושריר בגופי נמתחים, ועצמתי את עיניי.

שיט.

מיקי.

"את ילדה גדולה, אמיליה, את חייבת להתבגר לעזאזל," אמר לי פי.

צדקתי.

הייתי חייבת להתבגר, לקום ולגשת אל הדלת. חשבתי שהמעבר למיין היה הצעד הראשון בדרך אל עצמי החדשה.

הוא לא היה.

ההליכה לדלת כדי להתייצב מול מיקי היתה.

שיט.

למרות הקושי קמתי מהספה וניגשתי בזריזות אל הדלת. ולא מפני שרציתי להגיע אל הדלת. גם לא מפני שהיה לי מספיק שכל למהר להשלים משימה לא נעימה, מרגיזה ומבעיתה לגמרי.

פשוט לא רציתי שמיקי יצטרך להמתין.

הרשיתי לעצמי להיאנח בהקלה על זה שלפחות התקלחתי באותו יום והחלפתי בגדים לפני שפתחתי את הדלת.

הרמתי את עיניי ועשיתי כמיטב יכולתי לא להירתע, כשמבטי פגש את מבטו.

ואמרתי, "היי."

"היי איימי," הוא ענה ברוך.

"אני מצטערת," מיהרתי לומר. "אני מצטערת שהיית צריך לבוא הנה ואני לא מצאתי את הכוח לבוא אליך כדי להתנצל. ואני עוד יותר מצטערת על מה שעשיתי. הייתי מנומנמת, אבל זה לא תירוץ. אסור שמישהו ייגע בכך אם אתה לא רוצה. אני לא יודעת מה נכנס בי. אבל אני כן יודעת, ורוצה שאתה תדע שאני באמת מאוד מצטערת."

"זה לא העניין, יקירה," הוא מיהר לומר. "את מאוד..."

הוא השתתק, אבל עיניו לא משו משלי, ובאותה שנייה ידעתי

שהוא עושה זאת כדי שמבטו לא ינרוד. כדי שענינו לא יבחנו אותי.
המילה הבאה שהוציא מפיו, וההיסוס שלו, אמרו הכול.

והרסו אותי.

"מושכת."

הרחקתי בהצלחה רתיעה נוספת.

"העניין הוא פשוט שאתה לא מחרבן במקום שבו אתה גר,"
הוא המשיך. "ובייב, את גרה ממש מעבר לרחוב, ולשנינו יש
ילדים."

זה היה שקר.

שקר מתוך רחמים. אבל שקר מוחלט.

הוא לא רצה אותי. זה הכול.

אני הייתי רק... השכנה ה'מושכת' שלו.

ויתרתי לו, כי הוא היה חייב להגיד את זה, ואני הייתי חייבת
לאפשר לו.

"אתה צודק," הסכמתי.

"את אישה טובה, אמיליה."

אלוהים, זה היה כל כך פתטי.

וגרוע מכך – אני אפילו לא אישה טובה.

"אני... אני..." הנדתי את ראשי. "אין לך מושג עד כמה אני
מצטערת. אתה שכן טוב. אתה בחור טוב. היית כל כך נחמד אליי. ויש
לך ילדים נהדרים. אנחנו יכולים," משכתי בכתפיי בתקווה שהתנועה
נראית נונשלנטית, "לשכוח שזה בכלל קרה?"
"לגמרי."

בלעתי לפני שהנהנתי ואמרתי, "תודה, מיקי." נשמתי נשימה
עמוקה והוספתי, "ושוב, אני ממש מתנצלת."

"אין על מה להתנצל. זה לא קרה."

איש טוב. איש טוב-לב.

איש עם ילדים נהדרים, שאני אעשה מאמץ גדול במיוחד להימנע
ככל האפשר מלפגוש.

אני אנופף מהמכונת או אזדרו להיכנס הביתה, אם לרוע המזל
אהיה בחוץ בדיוק כשגם הם יהיו שם.

"נכון," אמרתי בנחישות. "הייתי מזמינה אותך להיכנס לכוס יין, אבל אין לי כוסות ואני באמצע משהו." החיוך שלו נהיה נינוח. "אני מעריך את ההצעה, אבל אני לא שותה יין, וגם לי יש המון דברים לעשות." הוא שיקר. אבל גם אני שיקרתי. זה נגמר. וזה אמור היה להקל עליי, אבל במקום זה נהייתה לי פקעת בבטן, ששלחה זרועות ארוכות אשר רססו חומציות לכל עבר. "אוקיי..." התחלתי לסגור את הדלת. "נתראה בשכונה, מיקי." "אני מקווה." גם זה היה שקר. אילצתי את שפתיי להתעקל בחיוך. הוא המשיך לחייך חיוך רחב, נופף והסתובב. לא חיכיתי בנימוס, ומיד סגרתי את הדלת ונעלתי אותה. הסתובבתי בחזרה אל החדר. אורות התקרה העמומים דלקו. בדרך כלל אני לא מדליקה תאורת תקרה, אלא מנורות עומדות. אבל לא היו לי מנורות עומדות. רגליי רצו לשאת אותי לחדר השינה וממנו לחדר האמבטיה הצמוד ואל המראה. לא הרשיתי להן. הלכתי למטבח וחשבתי, לעזאזל הכול. ולכן כשהגעתי למטבח, פתחתי בקבוק יין ומזגתי מנה נדיבה לכוס פלסטיק. לקחתי אותה לדק. מאז שעברתי לבית כבר יצאתי לדק, אבל לא לעתים קרובות. עצרתי ליד המעקה, מרגישה את הקרירות הנעימה שעלתה מהים. הייתי זקוקה לרהיטים לדק. הייתי זקוקה לרשימת מטלות. הייתי זקוקה לרשימת מטלות עם כותרות שונות, שבוודאי תהיה ארוכה כמו רשימת מתנות של סנטה קלאוס.

אבל קודם כול הייתי חייבת להחליט.
להישאר במקום הנמוך הזה ולאפשר לעצמי לשקוע הלאה.
או להוציא את הראש מהתחת ולקחת את עצמי בידיים.
באתי למיין כדי להשיג את המטרה השנייה, בתוך שבועות ספורים
נישקתי שכן חתיך ובחור טוב, ובמהלך אחד מטופש חיסלתי ידידות
מבטיחה והפכתי אותה למערכת יחסים מביכה ולא נעימה, שמושלתת
על הימנעות.

הייתי חייבת לדבר על זה, ולשם כך רציתי להתקשר לרובין. רציתי
לספר לה כל מה שקרה ולהקשיב לה אומרת את כל הדברים שהיא
תמיד אומרת לי: כמה אני מתוקה. כמה אני חכמה. כמה אני יפה.
שמגיע לי שיקרו לי דברים טובים בחיים. מגיע לי יחס ראוי. ומגיע
לי שיעריכו אותי ויגנו עליי וכבדו אותי.

אבל אני סיננתי שיחות מרובין ולא דיברתי איתה, אלא רק החלפתי
איתה הודעות ומיילים, שעכשו הצטמצמו להודעות בלבד, כי מכרתי
את המחשב.

וניתקתי את עצמי מרובין.

לא יכולתי להתקשר לג'וזי או לאליסה, כי הן קרובות למיקי
ויחשבו שאני משוגעת, טיפשה, חלשה ופתתית בגלל מה שעשיתי.
ובמאזן היחסים המביכים הן יהיו בצד של מיקי. הוא היה חבר
שלהן. אני הייתי בסך הכול מכרה חרשה, שנאחזת בכל כוחה בחברות,
כי אני נורא תלונית.

ידעתי שכך יהיה, לא רק מפני שאותי הן מכירות שבועיים ואת
מיקי עידן ועידנים, אלא מפני שהחברים שלא בגדו בי ונטשו אותי,
כשהשתגעתי אחרי שקונראד עזב אותי, בגדו בי ונטשו אותי כשקונראד
עזב אותי.

לא.

עליי להבין מה אני רוצה.

עליי להבין מי אני.

עליי ליצור בית.

עליי לשוב ולזכות באמון ילדיי.

עליי לבנות לעצמי חיים.

עליי לבנות את כבודי העצמי.
עליי להפסיק להתנהג כמו אידיוטית, חלשה, אנוכית וטיפשה.
עליי להתחיל לדאוג לעצמי.
עלי להפסיק להיות כל כך תלותית. אין לי כבר בעל שיספק אותי.
איברתי את ילדיי, שבעצם קיומם העניקו לי כל מה שהיה נחוץ לי. אני
חייבת למצוא משהו לעצמי, משהו שימלא את כל החללים הללו.
ואסור לי להמשיך ולשקוע. אני לא מסוגלת לשרוד עוד יום אחד
בהרגשה כזאת. אני לא יכולה לחיות עוד שבוע, חודש או נצח, ולהמשיך
להרגיש כפי שהרגשתי מאז שקונראד אמר לי – במיטה שחלקנו, שבה
עשינו את ילדינו – שהוא עוזב אותי למען אישה אחרת.
השארתי מאחוריי את חיי, כי הם לא היו חיים טובים.
ובאתי למיין כדי לשנות את החיים האלה.
ולכן היתה לי רק ברירה אחת.
אני חייבת לעשות את מה שבאתי לעשות במיין, בלי קשר למה
שיידרש ממני, לזמן שזה ייקח או אם המאמצים יגרמו לי לדמם, בלי
קשר למחיר, גם אם איאלץ להשקיע בכך את כל כולי ועוד קצת.
אני חייבת ליצור בית.
אני חייבת לרפא את משפחתי.
אני חייבת למצוא את עצמי.
אני חייבת להרפות ממה שהיה.
אני חייבת לקחת את עצמי בידיים ולהתחיל מחדש.

לרכישת הספר לחצי כאן

לרכישת מארז 'נוסקת'+ 'הצוואה' לחצי כאן